Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MIHNEA COLUMBEANU

MERCURIA

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

497

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr J40/6775/1991

Adresa: Piaţa Presei Libere nr 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet SA, PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
P-ţa Presei Libere nr.1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr. 497/1993), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" SA

SUMAR

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR

PUNCT DE VEDERE

CRISTIAN LĂZĂRESCU

Un caz incurabil?

Se pune întrebarea, de ce nu scrie scriitorul român de sf sf? Problema e validată chiar şi la selecţia minuţioasă a textelor apărute de-a lungul scurtei istorii a genului în România.

Poate fi găsit, în toată această perioadă, măcar *un* text original sf - adică bazat pe extrapolări riguroase ale unei premise ştiinţifice solide? E greu, dacă nu imposibil, de dat un astfel de exemplu. Dacă în perioada proletcultistă (culmea!), Camil Baciu făcea speculaţii ştiinţifice, incluzînd chiar formule chimice în text (New Wave *avant la lettre!*) sau oferea alternative proprii poveştilor cu roboţi, deja celebre, ale lui Asimov, iar Sergiu Fărcăşan îşi permitea "luxul" unei gîndiri analitice profunde, dublate de un talent epic exploziv (e greu să ignori, chiar şi astăzi, atmosfera sufocantă şi terifiantă din subteranele cesiumiste), în schimb precursorii, contemporanii şi succesorii lor maschează, voit sau nu, sub sigla sf, scrieri mergînd de la vajnicele aventuri de popularizare interstelare la frămîntările maidanezilor supuşi întîlnirilor de trei grade. Ceea ce s-a publicat în ţară sub eticheta de sf era (şi este), într-o covîrşitoare majoritate, naiv ştiinţific (în cel mai bun caz!), turbulent psihologic şi social-meditativ. Nu întîmplător, cele mai bune texte, piesele clasice de rezistenţă ale genului românesc, aparţin în mare măsură fantasticului sau subgenurilor aferente. Pentru susţinerea afirmaţiei, e suficient de avut în vedere mecanismul de generare a textului. În fantastic el presupune ruptura, intruziunea în real (Caillois) sau ambiguitatea deciziei, incertitudinea care marchează naraţiunea (Todorov), în timp ce în sf e dezvoltată logic o ipoteză iniţială, argumentînd fiecare termen al seriei - de aici şi tenta de intelectualizare, evidentă în cele mai reuşite creaţii ale genului.

Cel mai adesea, textul "sf" românesc, lipsit de o tradiţie cum ar fi cea americană, se zbate disperat, încercînd deseori şi reuşind rareori raportarea la un filon "respectabil" al literaturii. Rezultatul? Proliferează basmele repovestite, enigmele precolumbiene dezlegate, folclorul reactualizat, mimetismul anglo-saxon cu sclifosite pretenţii epigonice şi, în cel mai nefericit caz, realismul socialist, revăzut şi adaptat, totul garnisit cu clişee şi topos-uri trădînd o iremediabilă lipsă de cultură şi imaginaţie. Variante reuşite ale acestor eforturi sînt science fantasy-ul practicat de Colin, structurile mitice şi arhetipale ce răzbat în scrierile lui Fărcăşan sau Baciu, paranoia cosmică şi alienarea grămesciană, intelectul funambulesc al lui Cristian Tudor Popescu sau, undeva pe o nedefinită frontieră a genului, exerciţiile *a la* Borges reuşite de Săsărman în *Cuadratura cercului*.

Simptomatic e însă volumul *Istorii insolite*, semnat de Ovid S. Crohmălniceanu, care reuşeşte performanţa de a fi sf (speculative fiction) de maximă calitate, fără a vehicula cîtuşi de puţin (în cele mai izbutite texte) imagistica sf uzuală. Diferenţa rezidă în modul de gîndire care generează textul; nu componentele de gen contează, ci combinarea lor. Generalizînd, putem lesne decela două simptome majore ale maladiei pe care o analizăm: dezasumarea şi supraasumarea. Primul se vădeşte în... titlurile preferate: deshumate din Poe şi Viliers de l'Isle-Adam la cel mai în vîrstă, forţos lirice la cei mai tineri, disimulînd deci prozele în cauză. Scriitorii români se simt obligaţi să "justifice" cumva sf-ul comis, considerat eventual regresie infantilă, cu inevitabilul cortegiu freudian adiacent, dar sigur imaturitate şi/sau neîmplinire artistică. Şi uite aşa, îl dosesc în spatele paravanului desconsideraţiei, tratării parodice sau literaturii pentru copii. Însă asta cînd nu dau cu oiştea-n gard, şi iată al doilea simptom, saturînd proza (sau poezia) cu fel de fel de imagini iconice proprii genului şi vidate de semnificaţie, cu speranţa că astfel textul se va sefiza. Cealaltă extremă o constituie saturarea ideatică, în care avem de-a face cu microextrase din *Encyclopaedia Britannica*, incomplet digerate şi constipate intelectual.

Ne aflăm în preajma răspunsului căutat. Se pare că sf-ul românesc suferă de lipsă de tradiţie, iar remedierea prin recuperare/acaparare nu face decît să deformeze imaginea genului în conştiinţa critică şi publică. Se insistă în continuare pe ideea creaţiei sf la vîrsta adolescenţei, fapt cît se poate de nociv, uitîndu-se că dubla cultură, ştiinţifică şi artistică, din care se revendică genul, devine accesibilă abia la un anumit nivel de asimilare. În sf n-au existat copii-minune.

Şi încă ceva: aparenta dezinvoltură a sf-ului american din ultimii ani (şi nu numai!) e, de fapt, rezultatul adaptării la mediu. Îmi amintesc că mi-a povestit cineva o dată cum că altcineva a adus în ţară pe la sfîrşitul anilor '70 un material din SUA, ale cărui proprietăţi de maleabilitate erau determinate de forma care i se dădea. În cazul sferei, lovit de pămînt era elastic, lăsat în repaus se înmuia, iar în cazul cilindrului devenea casant. Comentariile sînt de prisos. Nu mai e de mirare că autori tineri, scriitori, regizori sau artişti plastici, ajung să se impună şi să impună rapid o piaţă deosebit de pretenţioasă, alegînd, pur şi simplu, cea mai sensibilă "coardă" tehnologică pentru consumator. Oamenii aceştia chiar trăiesc într-o lume (pentru noi) sf. Ei nu resimt nevoia ideilor originale, lucru evident în textele curentului *cyberpunck*, care relegă sf-ul la nivelul mainstream. Nu mai avem de-a face cu realitate creată, ci cu realitate trăită. Sf-ul devine hiperrealism. Informaţia de orice fel e o sursă de inspiraţie directă şi, totodată, imprimă un pattern specific, o metodă de gîndire a creaţiei.

Acum putem răspunde la întrebarea invocată în prima frază. Scriitorul român de sf nu scrie şi nici nu va scrie sf pînă ce mediul tehnologic ambiant nu va deveni realitate. Abia în momentul unei redresări economice, ştiinţifice şi culturale efectiv resimţite la nivel stradal, vom putea spera într-o generaţie care să defrişeze terenul încă virgin al ficţiunii speculative. Pînă atunci, vom continua să orbecăim în întuneric, pe trotuare desfundate.

raymond humphreys

bayswater, sîmbăta seara

— Cît ai s-o mai faci pe gînditorul, Dveng? Nu vreau să te zoresc, dar avem foarte mult de lucru.

— Mai rabdă un pic, Jira. Din păcate, nu reuşesc să ajung la nici o concluzie.

— Care-i problema? A intervenit ceva deosebit? Ce-i drept, am cam dat peste cap cercetările.

— Nu-i vorba de asta. Ceea ce mă frămîntă e că problema comunicării va fi mai dificilă decît credeam noi. Ştii că oamenii aceştia folosesc cuvinte pentru TOATE contactele pe care le stabilesc între ei?

— Nu există absolut nici un semn care să indice o comunicare directă?

— Pînă acum n-am detectat nici unul. Rezultatul cercetărilor e clar, dar e foarte greu de crezut. Bine, cel puţin, că le-am învăţat limba. Ei, am plecat. Vreau să găsesc un loc liniştit ca să mă pot „integra" mai uşor. Rămîi pe recepţie, s-ar putea să am nevoie de sfaturile tale!

* * * * *

— N-ai să spui nimănui, Shelagh, nu-i aşa? Nu uita că ai jurat!

— Miriam, trebuie să ai încredere în mine, doar am trecut prin atîtea împreună. Ştiu, vrei un sfat, dar ce pot să-ţi spun eu în situaţia asta? Tu ştii prea bine ce se cuvine să faci şi fără să mă întrebi pe mine.

Miriam strivi, furioasă, ţigara de caldarîm cu elegantul ei pantof negru. De parcă ar fi vrut s-o facă să dispară. Se şi întreba dacă procedase bine spunîndu-i totul lui Shelagh. Faţa ei, de obicei palidă, se înroşi uşor cînd ridică ochii spre a întîlni privirea scrutătoare a prietenei.

— Ce să-i faci, fetele trebuie să trăiască şi ele, nu?

Shelagh nu mai avu timp să răspundă. Rămase privind gînditoare silueta ce se pierdea în mulţime. E-adevărat, prietenia-i prietenie. Dar acum era o situaţie specială, se împovărase cu un secret îngrozitor. Să-i spună oare lui Tommy? Cum ar reacţiona el la o veste ca asta? Cu cuţitul, mai mult ca sigur. Poate că ar fi fost mai bine dacă Miriam nu i s-ar fi destăinuit.

* * * * *

— Totu-i în regulă, Dveng?

— Da, singurul lucru cu care nu m-am acomodat sînt hainele. Mă cam împiedică la mers. Şi cred că dau destulă bătaie de cap şi cînd e vorba să faci dragoste.

— Numai la asta ţi-e gîndul! Nu uita că societatea în care te afli acum are nişte idei cam ciudate în privinţa asta. Monogamia şi reprimarea emoţiilor sînt la ordinea zilei acolo. Sau ar trebui să fie, deşi se pare că nu toţi se conformează. Unde eşti acum?

— Tocmai pătrund într-unul din centrele foarte populate pe care ei le agreează atît de mult. Ar trebui să vezi şi tu, e o aglomeraţie! Şi un miros!

— Ce să-i faci, Dveng, riscurile meseriei! Încerci să comunici acum?

* * * * *

Dveng afişa un aer aristocratic în timp ce trecea, cu paşi mari, hotărîţi, prin mulţime. Îşi luase drept model un personaj dintr-una din emisiunile audiovizuale de divertisment, spre marele amuzament al lui Jira.

Ca membru al unei echipe de recunoaştere trecuse prin multe momente grele. O dată, pe una din planetele cercetate, reuşise să-l salveze pe Jira cu o fracţiune de secundă înainte ca un băştinaş să-l lovească, pe neaşteptate, cu un pumnal de ceremonie. Abandonaseră imediat cercetările. Locul acesta nu părea foarte periculos, dar niciodată nu puteai fi prea sigur. Jira era, totuşi, un partener de nădejde. Dveng ştia că, în tot acest timp, Jira nu-şi va îndepărta prea mult mîna de butonul ce declanşa transportul de urgenţă. Un cercetaş pe navă şi unul pe suprafaţa planetei — o regulă strictă a Imperiului, o regulă foarte înţeleaptă.

* * * * *

— Ceva progrese, Dveng?

— Nu prea. Oamenii aceştia sînt atît de impenetrabili. Ştii, încep să cred că funcţionează ca nişte elemente aproape independente.

— Imposibil. În unele privinţe, este o civilizaţie destul de avansată. Nu se poate să comunice numai pe cale verbală. Caută alte indicii. Foloseşte-ţi ochii — poate că, dintr-un motiv sau altul, nu le putem recepta energia mentală.

* * * * *

Dveng îşi continuă drumul, încercînd să-şi amintească o parte din tehnicile elementare de observare pe care le învăţase, cu atît de mult timp în urmă, la şcoala specială. Bayswater îşi avea partea lui bună de excentrici, drept care silueta înaltă, cu o comportare destul de stranie, nu ieşi prea mult în evidenţă, cel puţin nu la început. Dar, foarte curînd, interesul lui făţiş faţă de cei din jur începu să atragă atenţia. Unii masculi îi aruncau priviri ostile. Majoritatea femelelor păreau că-i evită, în mod deliberat, ochii iscoditori, deşi la cîteva desluşi ceva ce aducea cu o reacţie mai familiară.

— Jira, cred că, în sfîrşit, am dat de ceva. Oamenii aceştia par că se bazează foarte mult pe expresiile faciale şi pe mişcările corporale. Mai ales pe ochi şi pe o anumită mişcare a gurii. Cred că, dacă aş încerca, aş putea imita mişcările destul de bine.

* * * * *

Nu-i rău deloc, gîndi Miriam. Deşi arată cam ciudat, cu zîmbetul ăla strîmb. Sper că n-a scăpat de undeva. Îl are pe vino-ncoa', ce mai! Aduce un pic cu ăla, cum îi zice, din filme.

* * * * *

— Sînt sigur că am intrat în comunicare cu una din femele, Jira. Se uită la mine şi foloseşte una din expresiile alea faciale. Acum dă din cap. Mă apropii de ea.

* * * * *

— În căutare de distracţii, scumpule? Eşti un tip fain, ţi-a mai spus cineva pînă acum? Mai fain decît ăştia de pe-aici.

— Bună seara, doamnă.

În ciuda exerciţiilor, Dveng îşi găsi cuvintele cu greutate. Neînsoţită de muzică, vocalizarea părea cît se poate de nefirească.

— Aha, eşti străin. N-are a face, am eu grijă de tine. Te distrez eu. Am camera mea. Doar douăzeci de lire. Îţi surîde ideea?

Lire? Parcă era ceva legat de greutate sau de bucăţile acelea dreptunghiulare cu care se făceau schimburile aici. Încerca să-i vîndă o cameră? Pentru moment, era mai bine să dea impresia că a priceput.

— Sună, într-adevăr, interesant.

— Da' ştii că-mi place cum vorbeşti? De unde eşti?

— Din Albania, replică Dveng, citînd un nume de ţară din fruntea listei pe care o memorizase.

Îi putea spune adevărul mai tîrziu, cînd între ei avea să se stabilească o comunicare adevărată.

— Nici măcar n-am auzit de ţara asta. Uite ce-i, n-are rost să mai lungim vorba aici, pe stradă. N-am chef ca vreun poliţai să-şi vîre nasul în treburile noastre. Ia-te pe urmele mele!

Dveng o urmă supus pe Miriam de-a lungul străzii, dar puţin prea aproape decît ar fi dorit ea. Miriam nu reacţionă la nici unul din semnalele mentale pe care i le trimitea el, aşa că Dveng se mulţumi să-i studieze înfăţişarea.

Era îmbrăcată mult mai colorat decît majoritatea celorlalte femele şi mergea foarte conştientă de farmecele ei. Mersul ei îl intriga cel mai mult, constînd dintr-o serie de convoluţii uşor exagerate, ce-i aminteau, cu plăcere, de dansurile erotice, în grup, de acasă. Observase că femela purta pe faţă o mare cantitate de material decorativ, foarte obişnuit prin partea locului. Pe Dveng nu-l deranja asta, dar vedea că nici hainele, un amestec de piele de animal şi plastic, nu-i puteau ascunde trupul splendid.

Coborîră pe cîteva străduţe cenuşii, părăginite, şi intrară pe o uşă cu vopseaua scorojită. Urcară cîteva trepte ce gemeau la fiecare pas şi deschiseră o altă uşă. Aceasta trebuia să fie camera despre care vorbise femeia mai devreme.

— Micul meu cadou, poţi să mi-l dai acum?

— Cadou?

— Cele douăzeci de lire, ai uitat? Aşa ne-am înţeles.

Dveng nu-şi amintea să se fi înţeles asupra vreunei cumpărături, dar hotărî că e mai bine să se conformeze ritualurilor sociale. Societăţile aflate la acest nivel de dezvoltare acordau întotdeauna o mare importanţă uzanţelor. Vîrî mîna în buzunar şi, scoţînd un teanc de bancnote noi-nouţe, extrase ceea ce credea el că ar fi douăzeci de lire.

— Toate pentru mine? Sînt aşa de noi şi de frumoase! Sper că nu-s false.

Dveng zîmbi din nou strîmb. Nu era deloc înţelept să-i spună că lirele fuseseră fabricate

de sintetizatorul lui Jira.

— Dacă vrei, poţi să te dezbraci. Eu mă duc alături, să mă pregătesc pentru tine.

— Aşadar, vom face dragoste?

Dveng era puţin surprins de întorsătura evenimentelor. Ceea ce i se întîmpla acum nu se prea potrivea cu puţinele lucruri pe care le ştia despre practicile sociale de pe această planetă. Şi totuşi, el era întotdeauna pregătit pentru acest tip de contact fizic, în ciuda interdicţiilor. La urma urmelor, pentru majoritatea cercetaşilor, era unul din avantajele meseriei.

Miriam rămase cu gura căscată, apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs.

— Da' mare figură mai eşti! Vin imediat. Uită-te prin revistele astea, cît aştepţi.

Dveng se lipsi rapid şi recunoscător de hainele nefamiliare. Răsfoi o revistă care era alcătuită, în cea mai mare parte, din studii anatomice de o calitate îndoielnică. Revistele erau mototolite şi păreau să fi trecut prin multe alte mîini. Se întrebă la ce erau bune. Dar nu avu timp să se întrebe prea mult fiindcă femeia se întoarse îmbrăcată într-un costum foarte subţire, cu o destinaţie mai mult decorativă decît funcţională. Avusese dreptate, avea un trup splendid. Cam de mult nu mai împărtăşise o bucurie tactilă cu o femeie...

* * * * *

— Dveng! De ce n-ai menţinut contactul? N-ai răspuns la nici unul din apelurile mele. Apoi, ca din senin, ceri să fii adus înapoi pe navă. Ce s-a întîmplat? Vreun pericol, ceva?

— Nu, nici un pericol. Pur şi simplu mi-am dat seama că planeta aceasta nu va putea fi niciodată convenabilă pentru noi. Am face mai bine să renunţăm la cercetări.

— Aşa de repede? Dar care-i motivul? Ce-o să trecem în raport?

Dveng îl privi pe Jira cu ochi obosiţi. Era un partener de nădejde, dar...

— Jira, trebuie să fii în contact direct ca să înţelegi totul.

* * * * *

Sărmanul Dveng, ce experienţă! Jira înţelegea acum de ce partenerul lui ceruse atît de brusc şi de urgent să fie adus înapoi. Îi judecase cît se poate de corect pe oamenii aceştia. Trăiau cu toţii atît de izolaţi şi de singuri. Erau incapabili să-şi exprime, aşa cum se cuvine, gîndurile şi sentimentele. Ce mod de viaţă! Nici chiar în timpul actului sexual nu exista o comunicare reală. Era un act corupt, pur fizic.

Mai mult decît orice, pe Dveng tocmai asta îl deranjase. Pentru el acest act fusese întotdeauna atît de important. El, atîta pagubă, curînd aveau să uite tot, permisia era aproape. Dveng îi spusese că urma să se transfere în alt grup social. Aştepta cu nerăbdare mai ales ocazia de a avea relaţii sexuale cu toate femeile din viitoarea comunitate. Avea să-i facă bine după această experienţă nefericită.

* * * * *

Un pumn greu bătu în uşă.

— Miriam! Eu sînt! Deschide... vreau să-ţi vorbesc!

Miriam deschise uşa, tremurînd. Ştia că va sosi şi acest moment, dar nu se aşteptase să sosească atît de repede.

— N-am văzut pe nimeni ieşind. Shelagh mi-a spus că ai pe cineva aici şi-am înţepenit ca un idiot tot aşteptînd să coboare. Ce se petrece aici?

— Nu... nu ştiu.

— Ce răspuns mai e şi ăsta? Cum adică, nu ştii?

— Asta e! Nu ştiu. Acum un minut era aici şi, cum m-am întors cu spatele, a şi dispărut. Ce-i mai ciudat e că şi-a lăsat toate hainele aici.

Miriam simţi cum creşte furia în protectorul ei şi se dădu înapoi. Avusese destule ocazii să-i cunoască cruzimea.

— Şi vrei ca eu să cred aşa ceva?

— Nu te-nfuria, Tommy! A plătit mai întîi. Uite!

Îi dădu mai bine de optzeci de lire, în bancnote noi. N-avea de gînd să-i spună nici lui nici altcuiva, despre banii pe care-i găsise în buzunarul ciudatului ei client. După cum arătau lucrurile, curînd avea să aibă nevoie de ei.

— Am vorbit cu Shelagh despre tine, Miriam. Am înţeles că îmi ascunzi ceva, da?

Tommy îşi punea, tacticos, mănuşile. Miriam ştia ce înseamnă asta. Ce proastă fusese să se încreadă în Shelagh!

— Tommy, te rog! Te-am ascultat întotdeauna. Nu-i chiar atît de rău — încă mai pot lucra pentru tine. Oricum, doctorul mi-a spus doar că am fost găsită seropozitiv. Asta nu înseamnă că am SIDA. Nu-i aşa, Tommy?

Traducere de PETRU IAMANDI

DĂNUŢ IVĂNESCU

Indezirabilul

Joi de dimineaţă am împuşcat-o pe mama în timp ce făcea duş. Am folosit cartuşe dum-dum şi o puşcă cu ţeava retezată. Peste noapte îi crescuse în locul nasului o pîlnie purpurie. Incidentul nu-i tulburase însă tabieturile.

Pe tata l-am înjunghiat de vineri. Cuţitul a intrat uşor în el, ca într-un calup de unt. Asta şi era: un calup sleit de unt. Grohăise ascuţit toată ziua, ca un porc în ziua ignatului.

Soră-mii, Ivonne, i-a venit rîndul sîmbătă. Nu-ş' ce secreta prin piele, că se lipeau toate de ea. Pe la opt tîra deja prin casă periuţa de dinţi, pieptenele, o bucată de hîrtie igienică, săpunul, ceaşca de cafea, o felie de pîine unsă cu dulceaţă şi un scaun înţepenit de şezut. I-am vîrît capul în cuptor şi am dat drumul la gaze. Nu s-a zbătut aproape deloc.

Cu frate-miu, Victor, înotător şi nazist, a fost ceva mai greu. Duminică, spre seară, l-am surprins totuşi în balcon, i-am trecut expert ştreangul după gît şi l-am împins peste balustradă. O clipă mi-a fost teamă că frînghia nu va rezista, iar nefericitul se va terciui de asfalt. A rezistat, deşi animalul fîlfîia bezmetic din rudimentele lui de aripi.

Rămăsesem prin urmare singurul supravieţuitor din casă. În acest context se conturau trei posibilităţi: să pun capăt experimentării medicamentului, să-l încerc pe propria-mi piele sau să trec la capturarea unor "cobai" de pe stradă. Prima cădea de la bun început. N-aveam dreptul să privez omenirea de descoperirea unui leac care-i va aduce tinereţea fără bătrîneţe şi viaţa fără de moarte. A doua era şi mai ridicolă. Am optat deci fără rezerve pentru ultima. Înarmat cu un ciocan de frăgezit şniţele şi cu desfundătorul de chiuvete, am descins pe uşa blocului.

Tocmai imobilizasem o blondă vînjoasă, după ce-i anihilasem bărbatul cu ciocanul, cînd m-au atacat trei zdrahoni. Te poţi opune forţei brute? M-au tîrît într-o clădire albă, m-au bătut fără un cuvînt, m-au ţinut atîrnat cu capul în jos o jumătate de zi, mi-au administrat şocuri electrice, m-au cufundat într-o cadă plină cu cuburi de gheaţă şi, în sfîrşit, m-au închis într-o cameră cu pereţi capitonaţi. Aproape un an mi s-a repetat săptămînal "tratamentul". Apoi am răspuns frumos la o mulţime de întrebări tîmpite, puse de un şarlatan în halat alb, şi m-au eliberat.

Pe drum am dăruit haina şi cămaşa unui cerşetor, iar pantofii şi ciorapii lui papa Leon. La pantaloni n-am renunţat, din cauza cicatricelor de pe picioare. Ajuns acasă, am mutat toţi banii în contul Asociaţiei pentru Ajutorarea Handicapaţilor Neuromotori. Cadillacul l-am donat mănăstirii ursulinelor. A doua zi mă întorceam în camera cu pereţi capitonaţi, la sugestia verişoarei Agnes. Tîrfa! Din fericire mi-au dat drumul mai repede de astă dată.

Într-o dimineaţă verzuie, în timp ce-mi sorbeam cafeaua cu lapte, a început mîncărimea. În vîrful degetelor şi la baza craniului. Cu degetele am rezolvat-o simplu, frecîndu-le de răzătoarea de legume, dar cu creierul era mai complicat. În şase luni inventasem o maşină de anulat timpul, un aparat de ordonat visurile şi o rîşniţă acţionată de energia noesică. Încîntat, m-am prezentat cu ele la Biroul de Brevetare a Invenţiilor. Biroul de Gîtuit Deştepţi, mai degrabă. Din nou camera cu pereţi capitonaţi. Nu ştiu cum se face, dar se pare că toate drumurile acolo duc.

A doua zi m-au expediat, după un discurs sforăitor, ca misionar în Proxima Centauri. Un loc drăguţ, cum s-ar zice. Băştinaşii obişnuiesc să-şi înfulece părinţii cînd ajung la vîrsta de zece ani, ceea ce la ei înseamnă bătrîneţe. Îi gătesc cu trufe şi cu un soi

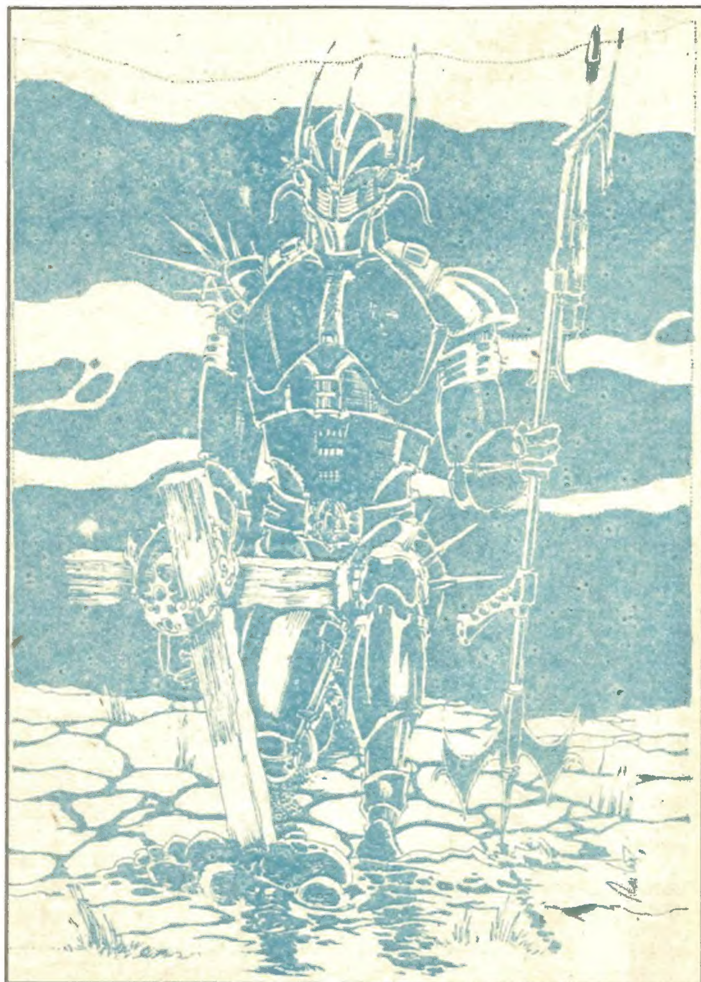
de chimen. M-am ridicat indignat împotriva unui obicei atît de barbar, mai ales că nu pot suferi chimenul. Cît pe-aci să mă strîngă de gît cu tentaculele goale, încă după primele fraze. Am fugit ascuns pe o navă încărcată cu brazi de plastic şi vin de coacăze pentru Sigma Draconis.

Altă lume, alte obiceiuri. De pildă, femeile vegetează în rezervaţii la marginea metropolelor. Săptămînal, bărbaţii închiriază, contra unei sume simbolice, una sau mai multe şi le iau acasă. După douăsprezece ore le înapoiază, conform legii. La invitaţia Comitetului de Primire am ales o brunetă cu ochi negri ca uitarea. Din păcate, sufletul meu, iremediabil duios, m-a convins s-o păstrez mai mult decît era permis. Întrunit în grabă, Consiliul Bătrînilor a hotărît în unanimitate să mă expulzeze de pe planetă, nu fără cîteva zîmbete îngăduitoare.

Alfa Sartoris. O planetă bizară, pulsatoare ca o inimă. Iar băştinaşii... Cînd le-am turuit discursul 83, recomandat la sosiri, începînd cu "Bine v-am găsit, fraţi întru raţiune. Mă bucur să... etc." s-au stricat de rîs. Nu mă avertizase nimeni că sînt telepaţi. Şi cum să predici despre bine, adevăr şi frumos unor indivizi care ştiu ce gîndeşti? Despre dragoste? Vorbeam şi ei se rostogoleau încolo şi-ncoace, ţinîndu-se cu mîinile de cap de-atîta rîs. Umilit şi furios, le-am scuipat în faţă tot veninul din mine, toată scîrba şi toată ura. S-au oprit din rostogolit şi m-au bombardat cu tot ce le pica în mînă. Semn de respect adică.

Înapoi pe Pămînt. Acasă, într-o mansardă. Eu şi obiectele de care am început să mă apropii. Uneori, noaptea, le aud cum şoptesc. Nu pot descifra secretul, deşi într-un fel sînt de-al lor. Găleata, patul, scaunul şchiop... Nu ştie că-i infirm, pentru că niciodată nu şi-a văzut semenii. Se sprijină doar de perete şi scîrţîie. În clipele de tandreţe, scîrţîim împreună. Eu puţin fals. Cînd sînt supărat mă aşez pe el. Vecinele m-au urmărit şi am ajuns (pentru a cîta oară?) în camera cu pereţi capitonaţi.

Eliberat din nou, bătrîn şi obosit, m-am angajat la o agenţie turistică. Şase ore pe zi explic sau zîmbesc, după-amiaza mănînc, urmăresc emisiunile la holovizor, uneori beau, sîmbăta mă duc la meciuri, duminica citesc şi joc şah cu papa Leon şi tot aşa. Trăiesc. Sînt un om normal, spun unii.

MACK REYNOLDS

PREDISPUS

Vocea comandantului suprem Bull Underwood suna amenințător de liniștită:

- Am mereu impresia că orice altă propoziție e lăsată în afara acestei discuții. Spune-mi, generale, ce să înțeleg prin "în jurul lui se întîmplă ceva"?

- De exemplu, în prima zi în care Mitchie a venit la academie, un tun a explodat la o demonstrație practică.

- Ce-i ăla tun?

- O armă de dinaintea rachetelor teleghidate, răspunse comandantul Academiei Militare a Terrei. Știți, proiectile încărcate cu pudră explozibilă. Facem de obicei demonstrații la orele de istorie. Atunci patru studenți au fost răniți. A doua zi au mai fost răniți la o aplicație tactică alți șaisprezece.

În tonul comandantului suprem apăru o notă de respect.

- Poate cursul vostru e prea dur.

Generalul Bentley clătină din cap, în timp ce-și ștergea fruntea cu o batistă albă ca zăpada.

- Era pentru prima oară că se întîmpla așa ceva. Vă repet, domnule, lucrurile se precipită de cînd Mitchie Farthingworth e la academie. Incendii în dormitoare, explozii de grenade, cadeți spitalizați ici-colo. Băiatul trebuie exmatriculat!

- Nu fi ridicol, spuse comandantul suprem. E preferatul bătrînului. Trebuie să scoatem un erou din el, chiar de-ar fi să pierdem o flotă de război. Dar tot nu pricep! Vrei să spui că tînărul Farthingworth e sabotor?

- Nu. Am investigat. Nu o face intenționat, dar ceva se întîmplă în jurul lui. Mitchie nu poate controla nimic din toate astea.

- La naiba, nu-i mai spune Mitchie! exploda Bull Underwood. De unde știi că este el, dacă nu face nimic? Poate aveți doar o serie de ghinioane.

- Asta am crezut și eu, spuse Bentley, pînă l-am întîlnit pe amiralul Lawrence de la Academia Marinei Spațiului. Mi-a spus același lucru. Din ziua în care Mitchie..., scuzați, Michael Farthingworth a pus piciorul în Nuevo San Diego au început să se întîmple tot felul de lucruri. Cînd l-au transferat în academia noastră, necazurile au încetat.

În astfel de ocazii, Bull Underwood regreta că are țeasta rasă. S-ar fi luat cu mîinile de păr.

- Atunci trebuie să fie sabotaj, dacă necazurile încetează cînd pleacă el.

- Nu cred, domnule.

Comandantul suprem trase aer în piept și țipă la secretarrobot:

- Informează-mă, pe scurt, asupra vieții cadetului Michael Fartingworth, de la naștere pînă acum.

În timp ce aștepta, murmură printre dinți:

- Un război de o sută de ani, în impas, cu macronii marțieni, pe capul meu, și uite cu ce trebuie să mă ocup!

După mai puțin de un minut, secretarrobotul începu:

- Fiu al senatorului Warren Fartingworth - președinte al Comisiei pentru Alocații de Război; 22 de ani; 1,80 înălțime; ochi albaștri; păr castaniu. S-a născut și a crescut în aria fostelor State Unite. La vîrsta de 18 ani a intrat la Universitatea Harvard, dar a întrerupt studiile după ce, la o întrunire, tavanul unei săli de curs s-a prăbușit, omorînd majoritatea studenților. Anul următor a intrat la cea din Yale, de unde a plecat două luni mai tîrziu, cînd 90% din clădirile Universității au ars în timpul catastrofei din '85. Apoi, a intrat la Universitatea californiană, dar n-a terminat, din cauza cutremurului care, în totalitate, a...

- Ajunge, spuse comandantul suprem.

Se întoarse și se uită la generalul Bentley.

- Ce-i asta? Chiar dacă tînărul ar fi fost un sabotor psiho-kinetic, n-ar fi putut provoca atîtea distrugeri.

Comandantul academiei scutură din cap.

- Tot ce știu este că, de la sosirea lui la Academia Militară a Terrei, avem o nesfîrșită serie de pierderi. Și cu cît va sta mai mult aici, cu atît va fi mai rău. E de două ori mai rău decît atunci cînd a venit.

Se ridică în picioare.

- Sînt un om sfîrșit, domnule. Las totul în seama dumneavoastră. Veți avea demisia mea în această după-amiază. Sincer, mi-e frică să mă întorc la academie. Dacă o fac, s-ar putea să-mi crape șira spinării cînd mă aplec să-mi leg șireturile. Nu e bine să te afli lîngă băiatul ăsta.

Un timp, după plecarea generalului Bentley, comandantul suprem, Bull Underwood, stătu la birou mușcîndu-și buzele.

- Tocmai acum, cînd alocația pentru următorii cinci ani se află în examinarea Comisiei, murmură în gol.

Se întoarse către secretarrobot:

- Pune cei mai buni tehnicieni psiho să lucreze la cazul Michael Farthingworth. Trebuie să descopere... ei da, trebuie să descopere de ce dracu' se întîmplă chestiile astea în jurul lui. Prioritate unu.

O săptămînă mai tîrziu.

Secretarrobotul spuse:

- Pot să vă întrerup, domnule? Un raport prioritate unu.

Bull Underwood mormăi și întoarse spatele hărții stelare pe care o studia împreună cu doi generali din Marina Spațiului. Le acordă acestora permisiunea să plece și se așeză la birou. Ecranul se aprinse și apăru fața unui civil în vîrstă.

- Doctor Duclos, zise civilul. Cazul Michael Farthingworth.

- Bun, zise comandantul suprem. Doctore, ce dracu' nu merge cu tînărul Farthingworth?

- Băiatul are o predispoziţie la accidente.

Bull Underwood se încruntă.

- Ce are?

Doctorul începu să-i explice cu evidentă satisfacţie:

- Se pare că este cel mai grav caz din istoria medicală. Un caz fascinant, într-adevăr. Niciodată, din cîte ştiu, n-am fost...

- Doctore, te rog! Nu sînt specialist în domeniu. Ce înseamnă predispoziţie la accidente?

- A, da. Pe scurt, un fenomen încă neexplicat, menţionat pentru prima dată de companiile de asigurări din secolele XIX-XX. Un individ cu astfel de predispoziţie trecea printr-un număr mare de accidente care îl afectau fie direct pe el, sau, mai rar, numai persoanele din jurul lui. În cazul Farthingworth sînt afectate doar persoanele din jur. El nu păţeşte nimic niciodată.

- Vreţi să spuneţi că există indivizi care se accidentează pur şi simplu, fără nici un motiv?întrebă comandantul suprem, neîncrezător.

- Chiar aşa, aprobă Duclos. Cei mai mulţi sînt de înţeles. Dorinţa de a muri acţionează în subconştient, şi cel afectat caută autodistrugerea. Vor mai trece ani cînd pînă cînd ştiinţa va putea demonstra ce forţe acţionează în cazuri din acestea, ieşite din comun, ca de exemplu cel al cadetului Farthingworth.

Ridicarea din umeri, plină de emfază, trăda ascendenţa galică a doctorului.

- S-a sugerat că ar fi vorba de legile probabilităţii. Pentru a contracara o astfel de predispoziţie, ar fi nevoie de persoane din cealaltă extremă, binecuvîntate cu un noroc nemaipomenit. Totuşi...

Buza de jos a comandantului suprem ieşi agresiv în afară.

- Ascultă! îl întrerupse. Ce se poate face?

- Nimic, spuse doctorul ridicînd din nou din umeri. Predispusul la accidente este de regulă unic. Nu întotdeauna, dar de regulă. Din fericire, sînt foarte rari.

- Nu destul de rari, murmură comandantul suprem. Companiile de asigurări ce făceau cînd dădeau peste unul cu predispoziţie la accidente?

- Îi luau urma şi refuzau să-l asigure, la fel afacerile lui, casa, funcţionarii săi, sau pe cei ce-l angajau, sau pe oricine se afla în contact cu el.

Bull Underwood se uită la doctor fără să clipească, ca şi cînd s-ar fi întrebat dacă expunerea celuilalt nu era o încercare de a-l duce cu preşul. În sfîrşit, spuse:

- Mulţumesc, doctore. Asta-i tot.

Faţa civilului dispăru de pe ecran. Comandantul suprem se întoarse spre secretarrobot şi-i spuse încet:

- Trimite-l pe cadetul Farthingworth la raport, apoi adăugă cu voce scăzută: şi cît timp se află aici, tot personalul să-şi scuipe în sîn.

Uşa controlată fotoelectric, care dădea în sanctorumul comandantului suprem Bull Underwood, se deschise alunecînd fără zgomot şi un locotenent intră, luînd apoi poziţia de drepţi. Uşa se închise, balansînd uşor.

- Ei? făcu Bull Underwood.

- Domnule, un cadet, Farthingworth, a sosit la raport.

- Trimite-l. Un moment, locotenent Brown. Cum te simţi după ce ai vorbit cu el?

Locotenentul îi aruncă o privire albă.

- Eu domnule? Mă simt bine.

- Hm. Bine, introdu-l, ce naiba!

Locotenentul se întoarse şi uşa se deschise automat în faţa lui.

- Cadet Farthingworth, anunţă. Noul venit intră şi rămase ţeapăn în faţa biroului conducătorului militar al Terrei. Bull Underwood îl cercetă cu atenţie. În ciuda uniformei academiei, Michael Farthingworth arăta oarecum abătut, melancolic. Ochii lui, de un albastru spălăcit, clipeau trist în spatele unor lentile groase de contact.

- Poţi să pleci, locotenente, îi spuse comandantul suprem aghiotantului.

- Am înţeles, domnule! Locotenentul salută rigid şi porni către uşa care balansă scurt în faţă, apoi brusc înapoi, mai înainte ca locotenentul să fi trecut.

Bull Underwood tresări la auzul pîrîitului oaselor şi cartilagiilor zdrobite. Se scutură, apoi ţipă la secretarrobot:

- Vezi ca locotenentul Brown să fie spitalizat... şi... vezi să primească Medalia Lunii pentru expunere la pericol în timpul serviciului.

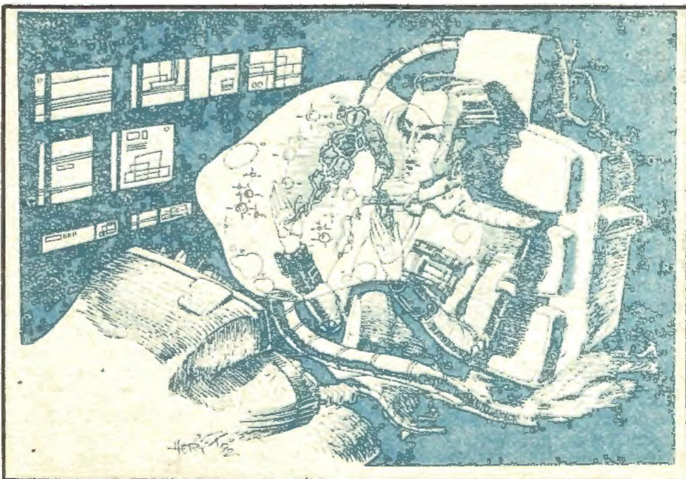
Se întoarse către noul venit şi intră direct în subiect, bătînd darabana pe birou:

- Cadet Farthingworth, ştii ce este o predispoziţie la accidente?

- Da, domnule. Vocea lui Michael era moale, plîngăreaţă.

- Ştii? Bull Underwood era surprins.

- Da, domnule. Prima dată, chestii ca o şcoală arzînd pînă la temelii nu m-au impresionat şi nu le-am considerat că ar avea vreo legătuă cu mine.

dar cu cît trecea timpul era tot mai rău, iar după ce s-a întîmplat cu prima mea prietenă, am început să fac investigaţii.

Comandantul suprem întrebă prudent:

- Ce i s-a întîmplat prietenei?

Mitchie se îmbujoră.

- Am dus-o la dans şi şi-a rupt piciorul.

Comandantul suprem tuşi semnificativ.

- Deci, în sfîrşit, ai investigat.

- Da, domnule, spuse cu durere Michael. Şi am aflat că sînt predispus la accidente şi că asta se agravează în progresie geometrică. Sînt bucuros că aţi descoperit şi dumneavoastră, domnule, pentru că nu ştiam ce să fac. Acum dumneavoastră decideţi.

Comandantul suprem se simţi într-un fel uşurat. Poate că nu era aşa de rău pe cît se temuse.

- Ai vreo idee, Mitchie, ah...

- Spuneţi-mi Michie, dacă vreţi, domnule. Toţi îmi spun aşa.

- Ai vreo idee? Oricum ai făcut atîtea pagube Terrei cîte n-ar fi făcut o forţă de comando marţiană.

- Da, domnule. Ar trebui, cred, să fiu împuşcat.

- Ce?

- Da, domnule. Sînt inutilizabil, spuse Mitchie trist. Presupun, de fapt, că sînt cel mai inutilizabil soldat din cîţi există. Toată viaţa am dorit să fiu un om al spaţiului şi să-mi fac datoria luptînd cu marţienii. Ochii îi străluciră în spatele lentilelor.

- Aş fi...

Se opri aruncînd o privire patetică comandantului suprem.

- Ce mai contează? Sînt un rebut. Un "predispus la accidente". Singura ieşire e să mă lichidaţi.

Încercă să rîdă dispreţuitor, dar rîsul i se frînse. În spate, Bull Underwood auzi sticla ferestrei biroului crăpîndu-se fără vreo cauză evidentă. Tresări din nou, dar nu se întoarse.

- Îmi pare rău, domnule, spuse Mitchie. Vedeţi? Singurul lucru de făcut e să mă împuşcaţi.

- Uite, spuse grăbit Bull Underwood, ce-ar fi să stai cîţiva metri mai încoio? Acolo, în partea aceea a camerei.

Îşi slăbi cravata.

- De fapt, sugestia ta a fost deja analizată. Dar, datorită activităţii politice a tatălui tău, împuşcarea, ca soluţie, a fost exclusă.

Din senin, secretarrobotul începu să zică:

- Era încîlcit, cu fire despicate, răsucite şi făcute ghemotoc. Comandantul suprem strînse pleoapele cu putere şi se lăsă pe spătarul scaunului.

- Ce? întrebă prudent.

- Buzumbrele erau flufite ca dracu', zise secretarrobotul decisiv, şi tăcu. Mitchie se uită la el.

- I-au sărit capacele, domnule, spuse, plin de solicitudine. S-a mai întîmplat în jurul meu.

- Cea mai bună bancă din sistem! protestă Underwood. O, nu!

- Ba da, domnule, se scuză Mitchie. Şi nu v-aş recomanda să încercaţi să-l reparaţi. Trei tehnicieni au fost electrocutaţi cînd eram...

Secretarrobotul cînta.

- O, sublimă zi! La, lo! La, la, li!

- E complet aiurea, spuse Mitchie.

- Asta e mult prea grav! zise Bull Underwood. Senator sau nu, alocaţii sau nu, cu mîinile mele te...

Cum făcu un pas mai mare înainte, simţi carpeta cedînd sub el. Se agăţă cu disperare de o margine a biroului şi auzi călimara şi carafa spărgîndu-se pe birou. Mitchie sări să-l ajute.

- Stai acolo! urlă Bull Underwood, ţinîndu-se de un colţ al biroului cu o mînă şi scuturînd-o pe cealaltă făcută pumn. La naiba, ieşi afară!

Cerneala începu să curgă de pe birou pe ţeasta lui rasă. Ceea ce nu avu darul să-l răcorească.

- Nu-i uşor să te distrugă cineva! Aş nimici un regiment dacă aş încerca să formez un pluton de execuţie. Ar...

Deodată, se opri, iar cînd vorbi din nou, vocea-i era subţire ca ţipătul unei păsări.

- Cadet Farthingworth, anunţă, după o considerabilă deliberare, din partea mea, te-am ales să duci la bun sfîrşit cea mai hazardată operaţie pe care forţele Terrei au încercat-o în ultimii 100 de ani. Dacă vei reuşi, acest efort va duce, fără îndoială, la sfîrşitul acestui război.

- Pe mine, domnule? întrebă Mitchie.

- Exact, spuse comandantul suprem Bull Underwood. Acest război durează de un secol, fără ca vreuna din părţi să obţină acel avantaj minim care să însemne victorie. Cadet Farthingworth, ai fost ales să faci sacrificiul care să dea Terrei superioritate asupra marţienilor.

Comandantul suprem îi privi sever.

- Da, domnule, răspunse scurt Mitchie. Care sînt ordinele?

Bull Underwood îi zîmbi larg.

- Ai vorbit ca un adevărat erou al Forţelor Spaţiului aparţinînd Terrei. Pe spaţioportul din spatele acestei clădiri e o mică navă-spion. Te vei deplasa la navă şi vei decola cu destinaţia Marte. O dată ce aterizezi, ascunzi nava, şi-ţi croieşti drum spre capitala lor.

- Am înţeles, domnule! Şi apoi ce fac?

- Nimic, zise Bull Underwood cu satisfacţie. Nu faci absolut nimic. Trăieşti, doar, printre ei. Apreciez că prezenţa ta în capitala inamică va pune capăt războiului în mai puţin de doi ani.

Michael Farthingworth reuşi un salut formidabil.

- Da, domnule!

Deodată, o flacără izbucni în coşul de hîrtii.

Prin fereastra crăpată, ajungeau la comandantul suprem zgomotele decolării navei-spion. La vreo nouă kilometri distanţă, pîlpîirea unui rezervor în flăcări lumina cerul. Aşezat în biroul devastat, Underwood îşi frecţiona uşor încheietura mîinii stîngi.

- Singurul neajuns e că o dată sfîrşit războiul, va trebui să-l aducem înapoi.

Se lumină la faţă.

- Poate o să-l lăsăm acolo ca forţă de ocupaţie. Îi va împiedica să revină la condiţia de a mai face vreodată ceva.

Încercă să se ridice, zicîndu-i ceva secretarrobotului:

- Spune-le să-mi trimită ajutor medical.

- Feriţi-vă de sporovăitor! spuse acesta.

Traducere de
MIHAI CRANTA

MIHNEA COLUMBEANU

MERCURIA

Furnicături. Mărunte, plăcute chiar. Un val, din umărul stîng, de-a lungul braţului, se dizolvă în mînă încă înainte de-a se scurge afară prin vîrfurile degetelor. Atît.

Dar o dată cu el, *dintre* umeri, alt val, un fior rece de astă dată, îmi pulsează scurt prin măduva spinării; o străbate într-o zvîcnire pînă în bazin, ricoşează, urcă înapoi, se revarsă prin creier şi mă simt, o clipă, nu mai mult, dar / mult, prea lungă clipă, îngheţat ca un cadavru. Senzaţie. Ridic încet, temător, braţul drept şi ating părul cu mîna. Stă oare mai ţeapăn, mai ridicat ca de obicei? Sau e doar o părere? Sigure sînt doar încreţiturile dese ale pielii. Piele de gîscă. Nu mai mult de cîteva secunde. Cît îmi plimb de tre-patru ori degetele peste ele, au şi dispărut. Nu mai persistă decît frica.

Norma?

O simt deîndată sub mîna mea dreaptă, movilă caldă în aşternut. Nemişcată. Dar caldă. Atît de încet respiră, încît aproape nu o aud. Nici măcar nu-i simt pulsînd trupul. Doarme. Adînc.

Acuma nu sînt răcit, să se agite pe lîngă mine cu termometrul, cu pastile, siropuri şi comprese, tremurînd toată, grijulie, şi insistînd să mă scol din pat şi să intru în "Comedia", mai-mai să-mi iau lumea-n cap; nici nu mă zbucium în somn fără să ştiu şi să-mi pese, visînd habar n-am ce, pentru ca ea să mă scuture speriată pînă mă trezeşte de-a binelea, spre a mă scăpa dintr-un coşmar ce nu mi-l amintesc niciodată, şi să mă lase pe urmă treaz, privind în beznă, două-trei ore din noapte, întrebîndu-mă în sinea mea ce-oi fi avînd de ispăşit de mi-a devenit somnul atît de înnebunitor de uşor; nici nu lucrez în laborator pînă spre dimineaţă, cu ea apărînd în uşă, din oră-n oră, să mă-ntrebe de ce nu vin o dată la culcare că-i e urît dacă nu mă simte alături, iar eu să obosesc şi să mă plictisesc inventînd pretexte care s-o abată de la orice gînd despre adevărata cauză a prospeţimii mele nocturne şi să mă mai şi indispun ştiind că nu face decît să se prefacă a mă crede şi că-n dosul pleoapelor umflate de somn i se ascunde tristeţea certitudinii că şi după-amiaza aia am petrecut-o dormind, ca un butuc, în patul Ulpiei, după o oră de adulter pătimaş.

Acum mi-e frică; iar am simţit înţepături în braţ, oricît m-a asigurat Martor că nu e decît o dereglare trecătoare a circulaţiei periferice, că inima mi-e sănătoasă tun; mi-e frică şi mă simt singur şi Norma doarme alături, doarme dusă, şi nu ştie cîtă nevoie am acum, acum, tocmai acum, de ea...

De ea... de Ulpia... de oricine.

Să mai încerc încă o dată "Comedia"?

COM

MED

DIA

Cilindrul metalic reflectă rece lumina albă a neonului. Indiferentă, marca imprimată deasupra, "COMPUTERISED MEDICAL DIAGNOSER", litere aurii pe placa neagră. Intru. Stau nemişcat. Semnal. Ies. Pe display-ul vertical scînteiază silueta mea în mărime naturală. Ivoriu. Deşi o văd pentru a nu ştiu cîta oară, răsuflu uşurat: inima nu e marcată. Doar braţul stîng, o nuanţă ceva mai închisă, spre ciclamen. Indice numeric - 1. Pe afişaj, acelaşi indice şi rezultatele:

DIAGNOSTIC:

- CIRCULAŢIE PERIFERICĂ DEREGLATĂ;
- ACTIVITATE NERVOASĂ DEFICITARĂ.

RECOMANDĂRI:

- EXERCIŢII FIZICE SISTEM 3.3.85;
- RITM SOMN-TREZIE ORDONAT SISTEM 1.1;
- EVITAREA STĂRILOR DE NERVOZITATE DE ORICE GRAD;
- IGIENĂ ALIMENTARĂ DE INDICE SUPERIOR MAXIM 8;

TERAPIE MEDICAMENTOASĂ:

- PRODUS SUMA-555, SISTEM TRATAMENT 0;
- PRODUS KAPPA-60, SISTEM TRATAMENT 3-B;
- PRODUS CIPRI-CIPRI, SISTEM TRATAMENT 0-A;

Dacă doriţi decodarea indicilor numerici, acţionaţi traductorul, conform instrucţiunilor.

"Traductorul"...! De parcă n-aş şti pe de rost ce înseamnă toată cifrăraia aia! Aceeaşi varză dintotdeauna, de cînd am necazuri cu braţul. Cutiile de SUMA-555, KAPPA-60 şi CIPRI-CIPRI umplu toată nişa de medicamente. Să mă duc din nou la Martor? Ca s-aud iarăşi... Şi dacă totuşi situaţia a evoluat între timp îndeajuns ca să-şi poată forma o părere mai exactă? Nu l-am mai consultat de...

- Doctor Martor lipseşte. Reveniţi după ora douăzeci sau lăsaţi mesaj.

Ninge viscolit. Văd fulgii de zăpadă încercînd să se adune pe marginea ferestrei. Deschid. Trag adînc în piept aer curat şi rece, mai bun decît cel mai condiţionat aer dintr-o casă de om. Undeva, jos, strada, largă, luminată. Prea departe ca să pot desluşi oamenii. Un punct, două, alunecînd încet printre fişiile albe de zăpadă, răsfirate peste panglica de bitum, ca părul unei babe, în vînt. Cum or fi reuşind zăpada şi vîntul să se strecoare pînă acolo? Şi ăia cu scutul meteo ce-aşteaptă, că-i iarnă-n toată regula!

Ar fi cazul să-mi iau un complet nou, sau măcar o scurtă izo. Dacă şi acum lasă scutul decuplat pînă după Anul Nou, ăsta sînt...!

E aproape şapte.

- Norma tot nu s-a trezit. Asta cu ce şi-o obosi după-amiezele?

- Centrul de Distribuire Bunuri numărul 6. Cu ce vă

putem servi?

- O scurtă izo.

Linişte, ecran opac. Apoi

- V-am distribuit o scurtă izoterma acum un an, zece luni şi trei zile.

- Da, şi-am purtat-o pînă astă-primăvară. Din păcate, s-a murdărit şi...

- Vă rugăm să o introduceţi în sistemul de distribuţie-colectare.

O cutie. Trebuie să fie în casa asta o cutie.

...Dacă nu le-oi fi trimis pe toate la recuperare...

Pînă ieri la tot pasul mă-mpiedicam de cutii! Şi-n bucătărie, şi-n dormitor...

Te pomeneşti că iar le-a trimis Norma pe toate. Ca de obicei, pe toate, o dată pe an, exact cînd am nevoie să trimit ceva.

- O cutie, vă rog.

O scot din tub, împreună cu nelipsita cartelă albă:

ÎN SCOPUL MENŢINERII PARAMETRILOR ECOLOGICI LA UN STANDARD ECHILIBRAT, VĂ RECOMANDĂM SĂ COORDONAŢI FOLOSIREA AMBALAJELOR PENTRU EXPEDIŢIE CU NECESITĂŢILE OBIECTIVE.

Arunc cartela în cutie, îndes deasupra scurta; o trimit şi rămîn alături, în picioare. O să treacă un timp, dar nu-mi arde de făcut nimic altceva.

Semnal. Deschid şi scot cutia. Înăuntru, aceeaşi scurtă, acum împăturită frumos. Cartela e din nou deasupra, la vedere... Ba nu, e alta, evident! Pe lîngă textul iniţial, mai poartă şi inscipţia:

MENŢINEREA PARAMETRILOR ECOLOGICI LA UN STANDARD ECHILIBRAT CONSTITUIE O ÎNDATORIRE INDIVIDUALĂ ŞI COLECTIVĂ. VĂ RUGĂM SĂ MANIFESTAŢI TOATĂ RESPONSABILITATEA FAŢĂ DE ACEASTĂ NORMĂ SOCIALĂ. PĂSTRAŢI MESAJELE NOASTRE SPRE A VĂ ASIGURA CĂ LE CITIŢI CU TOATĂ ATENŢIA.

- Am cerut o scurtă *nouă*.

- Scurta dumneavoastră izotermă nu a ieşit din standardul de folosinţă.

- Dar e pătată...

- În scopul remedierii acestui defect, serviciul de salubritate vestimentară vă stă la dispoziţie.

- Am trimis-o, mai mult nu s-a putut curăţa...

- Petele existente pe scurta dumneavoastră izotermă nu îi afectează cu nimic standardul de folosinţă.

- Da-n fond eu sînt chimist, lucrez cu substanţe care...

- Ocupaţia dumneavoastră vă dă dreptul la un barem temporal redus cu cincizeci la sută. Vă veţi fi inscris în el peste o lună şi douăzeci şi opt de zile.

- Dar...

- Vă informăm ca aţi depăşit timpul standard de convorbire cu Centrul nostru. În acest moment comunicăm în baremul următoarei convorbiri. Precizăm că mai aveţi dreptul la încă două comunicări cu noi pînă la sfîrşitul anului, exclusiv cea de faţă. Dacă nu doriţi să efectuaţi o nouă comandă, vă recomandăm să întrerupeţi convorbirea.

- Am spus că vreau o scurtă, înţelegeţi, o scurtă!!! Nu pot să umblu pe stradă cu...

- Regretăm, în situaţia de faţă nu vă putem distribui o scurtă izotermă. Vă rugăm să închideţi acest subiect de comandă. Doriţi să vă servim, cu o scurtă permeabilă termic? Aveţi dreptul să...

- Nu.

Mai am trei sferturi de oră pînă vine Martor acasă.

Şi dacă-mi fixează consultaţie? Ies în oraş cu haina plină de pete?

N-aş fi singurul...

Martor...

Dacă scapă o vorbă faţă de Schultz... E tot pacientul lui.

Să-i rog să tacă? Exclus! S-ar prinde imediat. Dejuns ca să mă aibă la mînă şi... Felcer nenorocit! Felcer şi excroc!

Şi dac-aş încerca o manevră cu Schultz, acuma, repede? Poate am ajunge la o-nţelegere şi...

- Ce-i asta?

Braţul meu! Vreau să deschid uşa şi braţul... E amorţit de-a binelea! Nici nu mi-l simt măcar!

Asta-i inima! Precis! "COMEDIA", rablă împuţită...! Neapărat trebuie să merg la Martor, şi neprogramat, ducă-se protocolul, doar n-o să mă lase să fac infarct!

- Soi!

Norma mă priveşte din uşă, orbită de lumină, cu părul umed şi ciufulit.

- Te-ai trezit...?

- Nu te simţi bine?

M-a văzut pălmuindu-mi braţul.

- N-am nimic, am dormit pe stînga şi mi-a amorţit...

- Da' te-ai sculat de mult...

- Ce spui, dom'le? Şi dacă erai trează, de ce n-ai spus?

- Am mai adormit pe urmă... Faci nişte cafea?

- Fac...

Şi dacă nu-mi revin?

Trec totuşi în bucătărie. Uite că începe să mişte...! Îl pot ridica pînă spre gură. Încă puţin şi-o să fie bine.

"...creştet pînă-n tălpi,
Ţi-s dăruit cu trup şi cu făptură,
Iubirea mea de voia ta mă leagă
Cu lanţuri aurite...

Aşa, fata tatii, aşa, zgîleşte-te şi-n seara asta la cîntecele idioate ale tăîmbilor ălora!... Nici măcar nu-i textul corect, era "îţi sînt *vîndut* cu trup şi cu făptură/ Pe-un preţ mărunt, un preţ de cerşetor"...! L-am citit şi eu pe Abramoff, în tinereţe! ...Mersi! Cum o să accepte senatul Elluda versuri de-astea, adică ce, vreţi să spuneţi că mai există pe undeva...

...Nu, bine că i-a dat prin cap! A mutat pe ştiri. Corona, scumpul de el...

- ...încă două ore şi jumătate pînă la sesiunea de votare. Controlul de rutină, final, al blocurilor electorale, s-a încheiat de cîteva minute. Aveţi în imagine blocul electoral central, în care se vor cumula şi analiza rezultatele. Aşadar, vă reamintim că au rămas valabile următoarele opt candidaturi: indicativ unu, individual general Manuelo Kalagar, lider al Juntei Militare Kalagariste, districtul Azban; indicativ doi, individual Eli Burlass, responsabil cultural al Partidului Educal Mondial; indicativ trei, individuală June Nevelle, autoare a Programului Pentru Echilibrul Economico-Social; indicativ patru, ...

Norma vine şi ea în bucătărie.

- Rămînem pentru ea, nu?

- Mhm...

Mult mă doare pe mine cine-o să conducă lumea începînd cu noaptea asta şi pînă peste cinci ani, la aceeaşi oră...! Partea proastă e că nu-l mai pot căuta pe Martor, n-am nici un chef să afle Norma de beleaua mea cu braţul... Poate doar dacă găsesc vreun pretext să ies din casă... Singur.

Ipoteca...

Cu Varga? În ce-l priveşte, nu l-ar afecta cu nimic. Dacă trec pe la Agenţie în seara asta... pe urmă merg şi la Martor...

- Cred c-o să mă reped pînă la Agenţie...

- Iar? se indispune Norma.

- Da, vreau să-ncerc o manevră...

- Tot cu...?

- Tot cu, ne-tot cu, ce te bagi? Şezi locului acolo şi vezi-ţi de cîntătorii tăi.

- Sol, n-ai putea lăsa... Vreau să zic... Mereu tremur să nu afle cineva...

Nu zău? De-asta dormeai ca un bloc în pană în timp ce pe mine mă treceau alături toate sudorile...!

- Poate te gîndeşti şi tu puţin la datoria de-acu' patru ani şi nu mă mai baţi atîta la cap!

- Dacă ştiam unde-o s-ajungem...

- Ştiai, nu ştiai, te priveşte. Acum fă bine şi lasă-mă s-o rezolv cum cred eu!

Nu mai spune nimic. Scoate ceştile şi le pune pe masă.

- Bea-le tu pe-amîndouă, eu plec la Agenţie...

- Sol...!

- Mi-ai tăiat tot cheful. Bucură-te dacă-mi trece pînă vin.

Braţul! Braţul dacă-mi trece! Iar m-a apucat, şi rău de tot, e moale şi rece ca o... Numai de n-ar veni după mine cînd mă-mbrac, să vadă, c-atît-ar mai lipsi!

Nu... Tactica a prins. Norma rămîne rezemată de bufet, mîhnită, cu braţele atîrnîndu-i moi (Mişcă-le! Mişcă-le, mortăciune, că d-ala le ai! Le ai, înţelegi, *le ai*, dă din mîini, că nu te costă. *Asta* nu te costă... Pe tine!)

Înşfac din cutie scurta pătată şi ies trîntind uşa. Uşă pe ax, ca la calici, n-are decît să se paradească şi-asta, cu tot sistemul lor echifunciar şi parafinanciar şi...

Abia în lift, îmi amintesc să-mi verific actele. Controlul, medicala, Agenţia... Agenţia!... Noroc cu dreptul individual, că era de-ajuns o percheziţie, ştiu eu cui i s-ar fi putut năzări, şi ăsta eram! Aşa, şi medicala. Nici p-asta n-o dau niciunde la lectură. Află Schultz de braţ, şi-atîta-i trebuie! Mai bine-o lăsam acasă... Da, corect. Nici o manevră personală pînă nu rezolv cu braţul. Cade ipoteza cu ipoteca. Ar rămîne doar varianta Varga.

Chiar, i-aş putea face-o vizită înainte: ştiu că economiseşte pentru răscumpărare. E drept că dacă era gata mă căuta el, nu stătea degeaba, dar dacă a adunat cumva peste trei sute cin'zeci... eventual un mic compromis... Nu. Mai bine un schimb parţial.

Re-comand. Liftul se opreşte între doi şi trei şi-o ia înapoi în sus.

Îmi deschide Cina. Tot i-a mai rămas în zîmbet o urmă de tristeţe. Lasă, fetiţă, că trece şi asta. Nu degeaba am bătut, taică-tău şi cu mine, laba acu' cinci ani.

În timp ce trec prin antreul mare, labirintic - ăsta apartament! şi se mai dă sărac! - spre cabinet, anticipez mutra speriată cu care mă primeşte Varga de fiecare dată. Aşa oi primi şi eu apelurile lui Schultz? Îmi cam dau seama ce simte nefericitul cînd aude c-am venit. O carte pe care se poate juca...

- Tată, a venit nenea Old.

Exact! Exact cum m-am aşteptat! Varga îşi trage atît de tare şi brusc în lături mîinile încît libretul imens, de hîrtie, pe care-l studia, se rupe într-o clipă, cu un plesnet uscat. Apar doi ochi rotunzi ca de peşte, care parcă se uită la o brigadă D.O.S. apropiindu-i-se de familie.

- Salut, Alf, arunc, cu o nonşalanţă vizibil studiată, ca să-l pun pe plită din primul moment.

- Salut...

Se ridică încet, ca un telecomandat.

- Stai jos... (Bîiguie).

- Mulţumesc.

Mă aşez.

Se uită la mine cu gura închisă, înghiţind din cînd în cînd, teribil de zgomotos, în sec. Abia-şi stăpîneşte tremurul mîinilor; se chinuie să-şi scoată o ţigară.

- M-m-mmm...! îl opresc, cu degetul ridicat.

- Te rog... murmură, arătîndu-mi pachetul, "Tabasan", vestitele "igienizate", ce să spun...!

- Treaba ta... Cred că ştii că asta-mi dă dreptul la o amendă frumuşică.

Mă priveşte pierdut, resemnat. Oftează şi-şi aprinde ţigara. Pufăie precipitat, trage adînc, expiră...

- Ai noroc că-s un proprietar de treabă.

S-a mai liniştit. Ne măsurăm cîteva clipe din ochi.

- Cum îţi merg compoziţiile? îl întreb.

- De-asta ai venit? replică, încă destul de răguşit.

- Mm-nu...

Privesc îndelung prin cameră, orga, sintetizatorul, combina, discurile, benzile, blocurile (patru! mare ambiţios!), pînă simt că l-am perpelit destul. Ridic spre el nişte ochi mici.

- Cum stai cu răscumpărarea?

- Aşa şi-aşa, răspunde, şi-i observ tremurul ţigării. Mai am o sută şi-s gata... Cel tîrziu... cel tîrziu la primăvară.

- O sută?

Asta înseamnă deja trei sute cincizeci în mînă... Fix cît îmi trebuie mie. Aş putea accepta atît şi să terminăm.

- Cît ai strîns exact?

- Trei cinze'ş'cinci. Din chirii...

Din chirii... Ăsta băiat deştept! Dacă reţineam şi eu chiriile de la el... Fată bună, Ulpia, da' costă...!

Să accept atît?

Ar însemna să renunţ la o sută de standarzi... E o sumă. Ipoteci, cumpărări... chirii... dobînzi... Se poate investi.

Ceea ce nu ştie el e că eu sînt cel strîns cu uşa. N-o să ştie.

- Mi s-a ivit o ocazie, Alf... Investiţie bună... Ies standarzi frumuşel, pe-un capital de nici o mie. Am pus deoparte chiriile de la tine, am mai vîndut şi eu cîte ceva...

Ca din întîmplare, mă întind şi iau de jos bucăţile de libret. Ditamai hîrţoaga portocalie, plină de versuri, pe vreo şapte piste, se-ntîlnesc, se unesc, se desfac... Cum s-o descurca-n bazaconiile astea un capsoman ca Varga, că pe mine m-apucă durerea de cap numai cînd le văd...

- Îmi mai trebuie exact patru sute cincizeci...

- Lon, ţi-am spus, îmi mai lipseşte-o sută... Pînă... pînă-n martie...

- Mă întîlnesc în seara asta cu omul, Alf!

- Îl... înţeleg, da'...

Se plimbă prin cameră, nervos, nehotărît.

- Tu nu... nu-ţi dai seama că şi eu abia aştept s-o rezolvăm?

- Mai poţi vinde ceva... De-o sută, nu?...

Se opreşte şi se întoarce spre mine:

- Să vînd? *Încă ceva* să vînd? Mulţumesc, nu!

_ Cum vrei, murmur, ridicîndu-mă şi aruncînd sub combină bucăţile mototolite de hîrtie. În cazul ăsta, nu-mi rămîne... decît să vînd eu.

- Ce să vinzi? întreabă, încă neînţelegînd pe deplin.

- Ce să vînd?!... Ce pot să vînd, ce proprietate posed eu, în valoare de exact patru sute cincizeci şi cinci de standarzi?

- Nnnn... nu...

Se dă înapoi cîţiva paşi, pînă atinge orga cu spatele.

- Nu-mi poţi face asta...

Merge împleticit într-o parte, de-a lungul claviaturii...

- Nu... *poţi*...

...şi cade, moale, în fotoliu.

- Mi-ai promis... Mi-ai promis că m-aştepţi... Cu-cui vrei să-l vinzi acuma? Unuia care să-l... mi-l ţină pînă mor... să mă jupoaie cu chi... cu chiriile...? Mi-ai făgăduit că mi-l vinzi înapoi, Leon!

- Ţi-am făgăduit, e adevărat...

Se uită la mine cu nişte ochi atît de jalnici, că n-aş da pe ei nici un standard, darmite cinci mii patru sute.

- ... Dar la fel de-adevărat e că sînt proprietarul plămînului tău drept, Alf!

Rămîne aşa cîteva zeci de secunde... minute chiar, cu aceeaşi neputinţă bovină în ochi. Într-un tîrziu, obosit:

- Ştii de ce ţi l-am vîndut...

- Ştiu.

- Te-am rugat, atunci... De Gina era vorba, altfel n-aş fi... Trebuia aprobarea lui Kubbha, ştii şi tu că operaţiile astea... Abia l-am convins să se mulţumească doar cu o mie... Şi v-am rugat pe toţi, pe toţi trei... să-mi daţi şansa asta... să mi le iau înapoi...

- Mai bine băgai clauza specială, Alf.

- Cu voi?!?... Să plătesc dividenda specială cînd vindeam unor pr-*prieteni*?!?... Şi pe, pe urmă, Adam şi Vadim şi-au ţinut cuvîntul, mi-au vîndut înapoi şi fesa, şi metrul de intestin... Doar tu ai mai ră... rămas...

- Poate făceai mai bine să cumperi de la mine primul.

Tace un timp, frecîndu-şi fără rost mîinile.

- Dacă vrei, îţi propun, îmi dai cele trei sute cinze'ş'cinci, plus un organ de nouă'ş'cinci... Adică... arătătorul drept, de pildă.

- Arătătorul...?

Şi-l priveşte de parcă asta l-ar ajuta cu ceva.

- Cu chirie unu la sută?

- Mă cam îndoiesc să fixeze Agenţia unu la sută pentru un deget de organist. Un trei, un patru, pe puţin...

- Bine, da' tu-l cu-cumperi! Poţi să fixezi singur chi... ria!...

- Mda... Cred că ştii, Alf, că Agenţia nu vede prea bine deciziile "independente"... Şi că nu-i tocmai sănătos s-o calci pe coadă.

- A-atunci... Dacă, să zicem... Un centimetru cub de ar... teră şi o buză... Şai... zeci plus trei-treizeci şi... şi...

- Nu mai tragi o ţigară? poate-ţi recapeţi suflul.

- ...Şi cinci de stan... standarzi... Merge?

Să accept?

- Noroc că nu cînţi din gură, că-ţi puneam şi pe buză majorare.

- Deci primeşti?

- Da. Hai să mergem.

Se ridică greoi din fotoliu. Las-o mai uşor cu crăpelniţa, boule, ce dacă-i gratis? Mai bine vinde la Mercuria ce-ai mai bun pe raţie şi fă bani să-ţi plăteşti ipotecile la timp!

- Bine măcar că-mi iau plămînul înapoi...

- Alfie, unde plecaţi la ora asta? apare Martha alarmată în vestibul, în timp ce ne îmbrăcăm.

- Nu-i nimic, dragoste, avem de-aranjat ceva...

- Să nu vă duceţi la...

Mutra ei căzută, îmbătrînită în pripă, e destul de grăitoare ca s-o scutească să-şi încheie fraza. Varga o la de umeri, vag, ca omul căruia nu-i mai prea arde de sentimente chiar ca-n luna de miere, după atîţia ani de ghinioane, frică, fetiţă născută infirmă...

- Fii liniştită, o să fie bine. Mergem să lichidăm. Cu asta, gata, se termină, gata. O să fie bi-bine.

Pînă se satură să mai stea ca doi stîlpi simbiotici, mă fac că mă uit, distrat, la portretele din hol. Mutre de demult... Cine-o fi ăsta care mă fixează de parcă tocmai l-aş lua cu forţa urechile (5.200 de standarzi, preţ compatibil)? "Ludwig Van Beethoven, 1770-1827". Da, simulare holocomputer, bănuiam... A avut proasta inspiraţie s-o dea în primire cu vreo sută douăzeci de ani înainte de prima hologramă. Ce muzic-ar fi fost în stare să compună ăştia-n sălbăticia aia?...

- Hai de scut...! mormăie posac Varga, de cum ieşim în stradă. Mai bine luam un tub.

- Da, să intre la idei controlul, ce-om tot căuta la Mercuria!

-Crezi că amicii de la D.O.S. ştiu ce-i acolo?

- Că n-or şti, te pomeneşti!

- Păi şi-atunci cum de...

- Tu chiar faci pe tîmpitul, sau crezi sincer că la D.O.S. or fi cu toţii integrali?

- Am auzit că pînă şi Gunnar Prost are burta vîndută, toată, cît e el de prim-vice-senator!

- Te cred! Funcţie babană, răspunderi, cheltuială, ce părere ai! Do'o'ş' de mii-s o sumă!

Nu apucă să-mi răspundă. O rafală de tuse îl cutremură brusc; se opreşte, încovoiat.

- Ţi-am mai spus să nu fumezi pe spezele plămînului meu!

- "Al tău"...! aruncă Varga cu dispreţ, printre icnituri.

- Pînă nu facem formele, tot al meu e, intre-ţi în cap! Acuş mă supăr şi cer o expertiză specială, să te-nveţi minte!

- ...Da, ca să mă a... mendeze pe mine şi pe urmă tot tu-tu... sssă ieşi în pierdere! Cît tutun am băgat în e... el, l-o fi scăzut preţul sub jumat-t-te!...

- A, deci "Tabasanele" le ţineai aşa, de ochii mei! (5.400 de standarzi, preţ compatibil - n-o să mă dezvăţ oare niciodată să-mi amintesc preţurile, de cum mă gîndesc la cîte-un organ? Doar nu m-am cretinizat, ca umflatul ăsta care-şi scuipă... care-mi scuipă plămînul din el!)

- Nu ştiu, igienizate sau nu, de cîteva zi-zile mă chinuiesc îngrozitor... îngrozitor... "Comedia" zice-ce-ceva cu "insuficien... ţă vasculară"... Parcă mi s-ar usca-n piept. Cred că dau zilele-le-le-astea o fugă pînă la Mar... tor...

- De cînd zici că te sîcîie?

- De vreo cinci... cinci-şase zile... Sau o fi vreo răceală, de cînd cu eco... economiile ăstora de la meteo... Tot Martor rămîne baza.

MERCURIA

Literele plutesc. Valuri-valuri, suprafaţa ca de gelatină a complexului de lux se unduieşte, verticală, între faţadele rigide ce o flanchează. Linişte. Doar cîteva umbre, ascunse în cîmpul antiluminos din faţă, îşi tîrăsc moale, pe asfalt, picioarele de îndopaţi cu cockoya sau cu marahină. Sclipiri slabe, violete şi verzi, de toalete-şoc, trădează şi vreo două-trei femei-de-zid.

- Dinte-de-sus, dinte-de-sus...! Ieftin, indu', la trei standarzi, indu', dinte-de-sus!...

Voce foşnită, corzi amorţite pe voci de cockoya. Desluşesc prin întuneric un chip turtit, mai lat decît lung, cu ochii reduşi la două crăpături fără luciu între pleoapele umflate.

- Dinte-de-sus, indu', ieftin, indu'...

- Vezi, mă, c-acuş apare brigada...! îl arunc în treacăt. Se topeşte înapoi în întuneric şi linişte. Foşgăială molcomă de gunoaie vii. O singură siluetă mai

voale, măruntă - copil sau pitic (sau l-or fi pus prosectorii lăbuţa pe picioare). Linişte. Străbatem coridorul lung, întortocheat, de la intrare. Linişte.

O sparge vuietul aproape asurzitor al interiorului, în clipa cînd trecem prin antifonică. Nu sînt necesare decît cîteva secunde pentru ca zgomotul difuz, în prima clipă haotic, să se moduleze în melodie. Urechea prinde acordurile, ochiul se obişnuieşte, începe să distingă labirintul de punţi înguste şi şerpuitoare, pe care mişună chelneriţe în rochii simulate şi chelneri cu fracuri reale, dansatorii în grupuri sau perechi izolate sau singuri, proiecţiile în aer ale orchestrei, performerilor şi prezentatorilor, aparatele de joc şi, printre toate, plutind înainte şi-napoi şi-n sus şi-n jos şi-n lături, platformele: mese, clienţi, toalete de lux, cum n-au avut nici de sămînţă, vreodată, ăia de la Bunuri. Vrei să faci figură frumoasă la Mercuria? Vinzi o ureche, un ochi, o limbă... Unde? La Mercuria, evident! Şi pe urmă tot de vizite la Mercuria ai parte. Cercul s-a închis. Da' ţinuta corespunde. Şi totu-i corect şi cinstit.

O platformă liberă se apropie, ezitînd parcă. Ne urcăm. Răsar două scaune. Ne aşezăm şi platforma îşi reia plimbarea. Îmi scot cartela de control şi o introduc în lector, în acelaşi timp cu Varga. Confirmare. Ni le retragem şi le băgăm pe cele de acoliţi. Ştim că nu ne vede nimeni. Nici măcar nu e nevoie de emisferă. Ori de cîte ori distanţa între două platforme scade, cîmpul vizual e blocat, ca din întîmplare, de cîte una din imaginile numerelor distractive. Mişcare computerizată, obturări permanente. Distribuţia spaţială ocroteşte intimitatea clientului; distracţie sau comerţ - după pofta inimii (8.000 de standarzi, preţ compatibil). Mercuria.

Ca din pămînt (sau, mă rog, ca din văzduh) se iveşte lîngă noi o fată abia intrată în maturitate, al cărui trup, perfect format şi încă mai perfect tratat, îşi dezvăluie, fără ostentaţie, farmecele printre faldurile unduitoare ale pseudorochiei, atîrnate de-o zgardă, cu "irizări violacee".

- Mercuria vă salută. Aţi comandat un serviciu confidenţial?

- Precum am semnalat, îi răspund, observînd satisfăcut că nu e cu nimic mai apetisantă decît Ulpia mea.

- Doriţi să manevraţi bunuri de tranzacţie sau standarzi?

- Şi una şi alta.

- Mercuria este încîntată să vă servească.

Platforma pluteşte agale, purtîndu-ne pe toţi trei printre alte platforme, unele închise în emisfere, toate protejate însă de către distanţe şi proiecţii. Mă întreb şi acum, ca de atîtea alte dăţi, unde se află şi cum ar arăta marginile sălii. Oriunde te-ai afla, nu-i poţi vedea niciodată pereţii, plafonul, planşeul - presupunînd că are aşa ceva. Totul pare să se întindă de jur-împrejur, deasupra şi dedesubt, la nesfîrşit, într-un amalgam dens de mese, orchestre, clienţi... Chiar intrarea, distanţată de stradă prin acel coridor şerpuitor, pare să se afle undeva în centrul sălii. O simplă poartă dincolo de care se vede tot interiorul Mercuriei, pînă nu treci prin ea, şi te pomeneşti, ca prin minune, în tunel. Oglinzi, perspective în trompe l'oeil, simulacre?... N-am ţinut niciodată neapărat să aflu şi nici nu cred c-aş fi reuşit.

Din senin, în plin zbor, decorul se schimbă, de parcă am aluneca pe nesimţite înr-un univers paralel.

Sîntem în măruntaiele Agenţiei; al patrulea labirint, şi ultimul. Un sistem inextricabil de coridoare semiobscure, mai lungi sau mai scurte, mai largi sau mai înguste, drepte sau cotite între nenumăratele lor intersecţii. Chelneriţa păşeşte înaintea noastră. Se pare că rochia ei falsă funcţionează pe principiul reflectării luminii în cine ştie ce cîmpuri înconjurînd trupul celei ce-o "poartă"... Sau rochia însăşi e activată de lumină. Aici, în întuneric, de-abia dacă se mai pot vedea un fel de fişii ca de voal, dobîndind consistenţă la trecerea prin dreptul cîte unei lămpi şi parcă volatilizîndu-se în porţiunile cele mai întunecate ale culoarelor, pînă la a dispărea cu totul, dezvăluindu-i goliciunea reală a trupului (70.000 standarzi, preţ compatibil, deşi, cu o asemenea anatomie...).

Fata se opreşte, întoarce o clipă capul spre noi şi-şi strecoară mîna într-un perete. Trecem prin faţa braţului ei. Ne întîmpină lumina crudă, de bec străvechi, cu filament, a unei încăperi joase şi neaerisite, mobilată primitiv: birou de lemn, canapea şi fotolii pluşate, cu braţele roase, afişe din hîrtie, decolorate şi ponosite. La birou, un bătrîn în costum cenuşiu, cu guler, revere şi papion. Îl recunosc. Cîteva vizite de-ale noastre în birourile Agenţiei l-au avut tot pe el ca gazdă.

- Bună seara, domnilor Old şi Varga! Ce plăcere să vă revăd! exclamă răguşit şi bine-dispus agentul, fără să se clintească de pe scaunul său cam scîrţîitor. Luaţi loc, luaţi loc!

Ne aşezăm, cu acelaşi sentiment de stînjeneală ca întotdeauna cînd sîntem siliţi să folosim asemenea mobilier, simţind şi auzind scrîşnetul subţire al bavurii de... al "rumeguşului". Umilinţă pentru acoliţi?

- Ce vă mai face familia? îl întreabă agentul pe Varga, tot numai zîmbet.

- Mulţumesc...

- Fetiţa, bine, nu? Nu se mai resimte, sper...

- După atîţia ani...

- Da, evident... Şi doamna Old? se întoarce şi spre mine.

Schiţez un zîmbet politicos şi echivoc.

- Da, înţeleg, înţeleg... Şi domnişoara Luger?

Ăsta chiar o încerca să se-arate amabil, sau vrea doar să-mi reamintească de atotştiinţa lor?

De altfel, nici nu aşteaptă să-i răspund. Continuă tot cu o întrebare căreia îi ştie dinainte răspunsul:

- Şi...? Doriţi o consultaţie, o operaţie...?

- O o-operaţie, răspunde Varga cam nervos. Returnarea plămînului drept, proprietate a lui Solon Old, deţinut de mi-mine, contra sumei de patru sute cincizeci de sss-tandarzi, din care trei sute cincizeci şi cinci curenţi şi nouă... zeci sub forma unui centimetru cub capacitate arterială şi o bu-bu-ză.

- Evaluare aproape corectă... murmură mieros agentul. Dumneavoastră, domnule Old, înţeleg că sînteţi de acord. Chirie compatibilă?

- Da. Şaizeci plus treizeci şi cinci de centistandarzi.

- Cu totul admirabil... se bucură din nou bătrînelul, de parcă i-aş fi spus că-i cedez de bunăvoie vezica mea biliară (o mie de standarzi, preţ compatibil). Dacă sînteţi atît de buni să-mi înmînaţi cartelele...

Cu ele în mînă şi neuitînd să-şi ceară scuze că ne lasă singuri, iese printr-o uşă cu ţînţîni. Îl aşteptăm tăcuţi, timp în care Varga mai trece prin două mici accese de tuse.

- În deplină regulă...! revine agentul. Îl vom ruga acum pe stimatul domn Varga să poftească la "Comedia"... Dacă domnul Old doreşte să asiste, e binevenit.

Nu mă mişc, doar îmi flutur vag, plictisit, mîna (şapte sute de... Ptiu! Fi-ţi-ar preţurile-ale naibii! Gata!!!), în timp ce Varga îl urmează pe agent prin altă uşă, tot în ax (sînt vreo cinci cu totul, şi toate din scîndură).

...Braţul? Deocamdată e bine. De cînd am plecat de acasă nu m-a mai supărat. Să mi-l iau, înapoi, şi pe urmă n-are decît să mi se-nnegrească şi să cadă.

Probabil că pînă la votare vine şi Schultz acasă şi...

- ...şi cu acordul lui...! ...Lon! Spune-i şi tu, nu m-ai oprit să fumez!

Varga e palid, agitat, dă din mîini... Agentul îl urmează, cu acelaşi zîmbet care-i umple faţa de increţituri adunate spre ochi:

- "Comedia" a diagnosticat plămînul dumneavoastră, aflat în deţinerea şi folosinţa domnului Varga, grav bolnav.

- Spune-i, Lon! se repede Varga. Spune-i că nu-nu-nu-nu-nu ai nici o pre-pre... ten... ţie... ... ...

- Ce pretenţie să am...? ridic din umeri. L-a îmbolnăvit, bolnav să şi-l ia înapoi, treaba lui...

- Mă tem că nu este chiar atît de simplu, replică bătrînul, arătîndu-şi dantura de cal (100 de standarzi, dacă n-ar fi atît de galbeni şi dezgoliţi de paradontoză). Indiferent la ce preţuri vă hotărîţi dumneavoastră şi oricît de incompatibile cu valoarea reală a elementelor implicate ar fi, lucru pe care nu îl recomandăm nimănui, Agenţia nu poate efectua şi înregistra o tranzacţie fără a deţine toate datele... Plămînul de faţă trebuie să fie supus unei expertize specializate şi unui calcul financiar competent, spre a i se putea stabili valoarea prezentă. Abia după aceea puteţi stabili măsurile ce vă privesc - preţ de vînzare-cumpărare, eventuale sancţiuni, etcetera.

- Foarte bine, răspund. Să facem expertiza şi...

- Lon, mi-ai promis...! mă imploră Varga.

- Stai liniştit, rămîne cum am stabilit.

- Din nefericire, expertiza trebuie amînată pentru mîine, intervine din nou agentul. Specialistul medical al celulei noastre comerciale lipseşte din localitate pînă după sesiunea electorală.

- Şi alt medic nu-i pe-aici?

- O dată ce vi s-a repartizat o anumită celulă, folosirea sa integrală, pentru orice procedură, este obligatorie.

Mă uit la Varga cum tremură (de nervi? de frică?) şi iar simt un val de furnicături alergîndu-mi prin braţ.

- A... aşteptăm pînă mîine? abia îndrăzneşte să mă întrebe.

Mă întorc din nou spre agent:

- Şi dacă avem o urgenţă...

- Cu regret mă văd pus în situaţia de a vă informa că nu avem ce face. Dacă doriţi, Agenţia vă poate sta la dispoziţie cu consultaţii, tranzacţii de elemente anatomice în stare bună, virări de fonduri...

- Elemente în stare bună... murmură Varga. C-ce zz-ici, Lon, îmi vinzi tu ceva de trei sute cinze'ş'cinci de standarzi? Poate chiar plămînul *tău* drept... Pînă mîine, şi pe urmă-l sss-chimbămmm...

Dau să ridic mîinile ("Eventual...")... Nu! Mi se mişcă doar dreapta! Braţul stîng e *mort*! Au observat...?

- Vă este rău cumva, domnule Old?

Se uită la faţa mea, nu la braţ... Îmi închipui cum arăt...

Abia suflînd, încerc să mă eschivez:

- Plămînul meu...? Ţi-ar conveni ţie...

Dacă nu ies mai repede de-aici, m-am nenorocit.

- Pînă di... di... mi...

- Da da! Poate-mi vrei şi tot pieptul (30.000 standarzi, preţ compatibil)...

- Treizeci de mii de standarzi, preţ compatibil! rînjeşte agentul.

- Bine-bine, Lon, da'...

- Nimic! Tu fă ce vrei, eu m-am cărat! Mi se face rău! Auzi, să-mi ia plămînul!...

Ies prin uşa camuflată, aproape alergînd. Varga mă urmează năuc. În spatele nostru, bătrînul ne mai asigură că mîine dimineaţă vom fi întîmpinaţi cu toată plăcerea.

Aceeaşi puştoaică, acelaşi drum... Acelaşi sau altul, mai lung sau mai scurt?... E imposibil să te orientezi prin labirintul subteran al Agenţiei.

- Luăm ceva? întreb, cînd ne regăsim în haosul ordonat al Mercuriei, la aceeaşi masă, sau alta, întru totul asemănătoare. Mi-am revenit. Braţul - din nou în regulă.

- N-am chef... mormăie acru Varga. Hai mai bine s-o-ntindem de-aici...

- Mai stai, poate găsim totuşi o soluţie...

- "O soluţie"! O soluţie găsisem *eu*! Zău că nu te-nţeleg, Lon...

- Doriţi să consumaţi ceva? intervine fata, care a rămas pe platformă.

- Poftim?... A... da... adu-mi te rog un Dubonnay natural. Şi o cafea.

Varga o concediază, din partea lui, cu o fluturare plictisită a mîinii (şapte sute... NU!!! Ajunge!).

- Nu te înţeleg, reia după ce am rămas singuri.

- *Nu vreau*, asta înţelegi? N-am curaj! Cine ştie ce complicaţie mai iese şi de-aici!

- Ce complicaţie...?

- Cu ăştia nu eşti sigur niciodată! Am auzit de unul care şi-a ipotecat - fratele lui Juan Colmes - şi-a ipotecat trei metri de intestin, rectul şi anusul, şi cînd a avut bani nu l-a găsit pe cămătar şi-a cumpărat de la cineva o pereche de rinichi, s-adune şi el ceva chirii între timp. După cîteva luni, s-a trezit că rinichii erau vînduţi de mult, ăla-şi falsificase cartela, şi proprietarul de drept îi pretindea acum tot ce adunase pe ei, cam o mie şi ceva. Pe chestia asta a trebuit să-şi vîndă vezica urinară; s-a trezit şi fără ea, şi fără bani de plătit ipoteca.

Pentru ca, exact în momentul ăla, să se trezească şi c-o reclamaţie de la cămătar: îi ştii ce apucături are, nefericitul; ipotecase un fund pe care-l folosea de vreo trei ori mai mult decît omul normal! L-a denunţat un fost amant, ăsta profesionist, care făcuse cam acelaşi lucru, cu organul... complementar. Îşi dăduse altă meserie, să nu se ştie că-şi foloseşte penisul ca să-şi cîştige existenţa, şi să rămînă cu chirie unu la sută - şi, normal, pînă la urmă s-a aflat. Iar denunţurile ştii şi tu de cîte belele te scapă. Rezultatul? Majorare cu încă doi la sută a chiriei, retroactivă pe doi ani - adică opt mii de standarzi, preţul inimii sau al măduvei spinării! - plus o amendă de cincizeci la sută din preţ, cît degetele de la ambele mîini. I-au refuzat şi inima, şi măduva, pe motiv că era cardiac şi nu mai ştiu ce, aşa că a trebuit să-şi vîndă pielea, toată, zece mii în cap! Dintr-un foc, s-au dus maţul, rectul, anusul, vezica şi pielea! După două zile l-au găsit ars de viu într-un monotub. S-a sinucis din disperare? L-au ars vreunii ca să i-o facă ălula de-i cumpărase pielea? Sau a fost chiar mîna Mercuriei? Habar n-am şi nici nu-mi arde să ştiu. Am fost şi sînt autodeţinut, proprietar integral, aşa vreau să mor, nu împrăştiat prin cartelele altora. N-am chef să mă-ncurc cu vreo vînzare şi pe urmă să-mi blestem zilele toată viaţa.

- Da, păi Agenţia, o dată ce te-a-nhăţat... Ai vă-văzut ce mi-au făcut mie, adineaori...

- Şi-i foarte clar de ce! Gîndeşte-te, cît e de cînd s-a abolit comerţul legal? De cînd "nu mai există bani"?, vînzări, cumpărări, toate cele...? Tu crezi că în condiţiile astea de obşte mondială Agenţia avea zile, dacă nu...

- Condiţiile-astea de obşte mondială au făcut-o chiar să apară, din cîte ştiu!

- Corect. Şi? Rezista, şi-ncă tot mai puternică, dacă nu se-ngrijea sa-şi condamne acoliţii la perpetuitate? Datoriile ereditare, amenzile, toate chichiţele-astea care-ţi complică tot mai mult, cu fiecare manevră, situaţia? Tu nu vezi că no'o'ş'no'o la sută din acoliţi pertractează, nu ca să obţină servicii excluse de codul obştesc, ci siliţi de agravările financiare? Şi că-n ultimă instanţă moneda forte nu standarzii sau organele o reprezintă, ci represaliile faţă de evaziune? Nu, băiete, ascultă-mă pe mine! Nu se iese din mrejele Mercuriei, chestia de-adineaori a dovedit-o!

- Mda... Mă-ntreb, acuma, de ce ne mai chinuim cu vînzarea asta de plămîn... Dacă tot ne vor împiedica...

- Pentru că încă mai avem o şansă, Alf, încă mai avem timp! Şi dacă nu ne grăbim, poţi avea surpriza să te trezeşti cu nişte mici complicaţii, mititele de tot, dar suficiente ca să te oblige la alte manevre. O amendă care să te silească la altă vînzare, un cuantum de chirie majorată, plătibil retroactiv, chestii de-astea, de pleci de la un deget şi-ajungi să-ţi pierzi tot scheletul. Acum, acum, înc-am mai avea o şansă să lichidăm, cît de mică, dar *o şansă*... Eu, unul, amendă n-o să cer, facem aşa încît să se lichideze rapid şi complet. Mai există şi noroc pe lumea asta...

- Bună seara. Îmi permiteţi să iau loc la masa dum-

neavoastră?

Ne răsucim amîndoi surprinşi. Vocea nu pare a unei animatoare - singurele ființe care pot răzbate în intimitatea computerizată a clienților Mercuriei. Nici vocea şi nici înfăţişarea. Pe platforma noastră a apărut o cucoană în vîrstă, scundă cît un copil, cu faţa mare şi lată, trăsături vizibil distinse şi părul argintiu cu nuanţe spre ivoriu, coafat "Carriere". Poartă un costum aparent bărbătesc, dar de o eleganţă tipic feminină. Machiaj discret, irizat.

- Bună seara... murmur derutat, făcînd totodată un gest mai mult involuntar spre noul scaun deja apărut lîngă masă.

- Pentru dumneavoastră, doamna Antonina Gide, se prezintă intrusa, aşezîndu-se.

"Doamna"... asta ar recomanda-o ca agentă, eventual acolită, cu înclinaţia cam fanatică a mercuriştilor spre apelative şi cutume revolute. Totuşi, un simplu cuvînt... nu dovedeşte nimic. Să ne fi depistat Disciplina şi Organizarea Socială? N-ar fi imposibil... Deşi e exclus ca un D.O.S.-ist să-şi atace prada în interiorul Mercuriei - convenţie de ambele părţi. Cel mult la ieşire.

Nu-mi pot stăpîni o privire nedumerită şi îngrijorată spre Varga. Faţa i-a devenit de un alb lăptos.

Cu un zîmbet subţire, doamna Gide scoate din poşetă o cartelă şi o introduce în lector. Apare indicativul Agenţiei.

- Ştiu că aţi întîmpinat dificultăţi în efectuarea unei tranzacţii, spune, recuperîndu-şi cartela. Probleme de ordin medical...

- Cine v-a spus aşa ce... ceva? întreabă, în eschivă instinctivă probabil, Varga.

- ...Meseria, domnule Varga, meseria...! surîde, tandru-mustrător, doamna Gide.

- "Meseria"...? întreb, circumspect. Oare cartela e, totuşi, paravanul unei D.O.S.-iste?

- Comerţ. Evident, cu singurele bunuri rămase în afara proprietăţii obşteşti.

Deci o acolită. Profesionistă, dar tot acolită. Agenţii nu-şi părăsesc niciodată muşuroiul - cel puţin nu pentru a-şi face meseria, fie şi în sala localului. Probabil din vreo corporaţie-satelit.

În ciuda securităţii garantate a platformei, privesc temător în jur. Totul e-n regulă, proiecţii aeriene în relief şi platforme de consumaţie sau dans, la depărtări de unde orice detaliu devine de nedesluşit. Aş putea cupla emisfera... Numai să nu dau de bănuit. Mai bine nu.

- Şi ce propuneţi? o întreb, în timp ce ochii lui Varga (5.400 se standarzi, preţ compatibil), căscaţi, îi oscilează în cap, de la mine la doamna Gide şi înapoi, cu precizie de metronom.

- Aveţi de vînzare un plămîn.

- Da, şi Agenţia refuză să ne...

- Întîmplarea face să dispun chiar în momentul de faţă de patru sute cincizeci şi cinci de standarzi şi... să fiu în căutarea unui plămîn. Drept.

- Nu zău?!? mă trezesc replicînd ironic formulei stas pe care mi-a etalat-o. Drept răspuns, doamna Gide îmi zîmbeşte acru, dezvelindu-şi treizeci şi doi de dinţi perfecţi şi, nu ştiu de ce, dar părîndu-mi-se teribil de ascuţiţi...

- Deci, reia după o clipă. Sînteţi de acord să mi-l vindeţi mie?

- Un moment! intervine Varga, cu vocea răguşită. Aş... aş vrea să şşştiu şi eu cui îmi vînd pl-pl-ămînul...

- Domnul...?!? simulează doamna Gide surpriza. În ce calitate?

- Dar e plămînul meu...!

- Regret, dumneavoastră sînteţi *deţinătorul*. Proprietar e domnul Solon Old.

Se întoarce din nou spre mine:

- Aveţi vreo condiţie de pus în vederea tranzacţiei?

- Păi...

- Ţin însă să vă prezint din capul locului condiţia *mea*: şi anume, discreţie totală în privinţa persoanei mele.

- Ga-ga-rantăm! se repede iar Varga. Doar ştiu regu...regu...

- Nu nu, rîde uşurel, ruşinată parcă, doamna Gide. Am vrut să spun... chiar între noi...

- A... adică...

Varga a rămas mut, cu falca coborîndu-i încet, moale, spre piept. Iar eu încep să înţeleg. Doamna Gide nu poate fi decît o...

- Deci, revine ea întorcîndu-se spre mine, dumneavoastră, în calitate de proprietar-vînzător, aveţi vreo condiţie vis-á-vis de tranzacţie?

- Dar e plămî... plămî... nul m-m-m...

- *Vă rog*, domnule Varga, să vă limitaţi intervenţiile la clauzele poziţiei dumneavoastră de deţinător, îi retează femeia bîlbîielile.

- Doamnă...

- *Altfel*, mă voi vedea nevoită să renunţ. Da, domnule Old, aţi spus ceva?

N-am spus, evident, dar sincer să fiu, nu-mi convine deloc să pierd şi şansa asta numai de dragul unui căcăcios ca Varga.

- Doamnă, în ce mă priveşte, sînt de acord.

- Lon...!

- Domnule Varga...!

- Încetează o dată, Alf!

- L... Il... on...

- ... Numai că nu văd cum vom rezolva problema cu expertiza...

- Lăsaţi asta în seama mea, domnule Old.

Şi doamna Gide se întoarce spre chelneriţa care tocmai a adus paharul (cît o sticlă) plin pe sfert cu Dubonnay, şi halba cu cafea:

- Fii bună, scumpa mea...

Nu e nevoie să spună mai mult. Fără să ne mai anunţe bucuria Mercuriei de-a ne sta la dispoziţie, fata tastează şi platforma îşi abate drumul spre măruntaiele Agenţiei.

- Domnul *nu* ne va însoţi, arată doamna Gide, calmă, spre Varga.

Înainte ca acesta să poată scoate vreo vorbă (sau vreun început de vorbă), platforma se apropie de o punte. Nu apuc să văd degetele chelneriţei atingînd tastatura. Partea de platformă purtînd scaunul cu Varga se desprinde lin, îndreptîndu-se spre banda îngustă de metal. Îl mai văd cîteva clipe, nemişcat, înţepenit pe scaun, privind în urma noastră cu ochi holbaţi şi goi, pînă ce un grup de balerine unduindu-se prin văzduh mi-l ascund definitiv.

Tranzacţia se face repede şi fără cuvinte de prisos, în biroul unei alte celule comerciale şi cu concursul unui agent taciturn, de origine coreeană sau birmaneză, îmbrăcat la fel de demodat ca şi colegul său bătrîn şi cabalin. Cînd, uşurat de proprietatea asupra plămînului drept deţinut de Varga şi cu patru sute cincizeci şi cinci de standarzi noi în cont, revin la platformă, o găsesc din nou întreagă. Varga s-a lămurit deci că n-are ce rezolva stînd înfipt în scaunul ăla pînă după alegeri. Sau e asta altă platformă...? Aşa, fetiţo, bravo! Cu o clipă înainte să ne începem urcuşul, juna înveşmîntată în eter îmi pune în faţă paharul şi halba. Apucasem să sorb din fiecare cîte o gură zdravănă, iar ea mi le-a adus din nou pline. Mercuria să trăiască şi grija ei faţă de ea!

Atîta mi s-a preumblat prin faţă copila asta binevoitoare, că-ncep să simt poftă şi de altceva în afara băuturilor. Încă ne mai plimbăm cu platforma, cînd îi prind mîna (850 de standarzi, preţ compatibil) şi-o-ntreb dacă-i displace cu ceva ipoteza unei copulaţii.

- V-aş sta cu deosebită plăcere la dispoziţie, dar nu am capacitatea de a vă oferi nici o satisfacţie aparte, îi susură gingaş vocea, în timp ce-şi lasă, totuşi, mîna (moale ca a unei femei-robot decuplate) într-a mea. Sînt calificată numai pentru serviciul de masă. Doriţi să vă comand o animatoare specializată?

- Las-o moartă... murmur, dîndu-i drumul, total dezumflat de sinceritatea ei dezarmantă. Îmi aruncă un zîmbet candid şi se face nevăzută pe serpentinele punţii. Cred c-o s-o votez pe June Neveille prin canalul Ulpiei. Dar pînă atunci...

Tastez încă o dată numărul lui Schultz.

Nici un răspuns. Nici măcar din partea robotului. Alt fomist...

La Martor, acelaşi mesaj de-acum două ore.

La Ulpia n-are nici un rost să încerc. E seara ei liberă, la ora asta e acasă şi-acolo rămîne. În timp ce cobor spre ieşire, văd hologramele orchestrei şi a celorlalte atracţii dizolvîndu-se pentru a face loc unui comper multiplicat, în costum de protocol, anunţînd:

- Aşadar, nepreţuiţi prieteni ai Mercuriei, vă reamintim că peste o jumătate de oră are loc sesiunea electorală a Senatului Mondial, la care sînt invitaţi să participe, în mod egal şi liber-consimţit, toţi individualii planetei - printre care, desigur, vă număraţi şi dumneavoastră. Acelora care îşi vor exprima opţiunea asupra noului Preşedinte al Senatului Mondial (adică tuturor), le semnalăm faptul că vor avea acest minunat prilej peste exact douăzeci şi nouă de minute, timp pe care îi invităm să-l petreacă în continuare în localul Mercuriei. Vă recomandăm să întîmpinaţi ora douăzeci şi două aşezaţi la mesele dumneavoastră, ale căror canale de comunicare vor fi, în acel moment, cuplate la dispeceratul central electoral orăşenesc. Reamintim tuturor că au rămas valide următoarele opt candidaturi: indicativ unu, general Manuelo Kalagar, comandant al Juntei Militare Kalagariste, districtul Aban; indicativ doi, Eli Burlass, responsabil cultural al Partidului Educal Mondial; indicativ trei, Doctor June Neveille, autoarea Programului pentru Echilibru Economico-Social; indicativ patru, creatori Elisabeth şi Norman Cuvier, reprezentanţi circumstanţiali ai Cultului Eternităţii; indicativ cinci, artizan Bazil Barasqui, delegat special al Partidului Ornamental-Ştiinţific; indicativ şase, abor Emmersohn Darimariu-Montgommerry, secretar prim al Organizaţiei Tineretului Australian; indicativ şapte, cosmolog-lector Sapho Schwartzmann, preşedintă a Fracţiunii pentru Reluarea Cercetărilor Spaţiale; indicativ opt, academician Zuni Walbridge, delegat opţional al Asociaţiei Mondiale a Protectorilor Rezervelor Naturale. Îndrăgiţi individuali, în aşteptarea momentului înălţător al alegerii, Mercuria vă invită la dans!

Una dintre femeile-de-zid a pătruns în tunelul de la intrare şi se plimbă prin el în sus şi-n jos, probabil ca să evite semnalizarea de interzicere a staţionării. Mă vede apropiindu-mă şi, ca din întîmplare, începe să-şi plesnească uşurel pieptul cu una din mănuşile lungi, sclipitoare. Adică îmi oferă instalaţiile, să i le cumpăr! Două sute de... nu, una. Şi-o loveşte doar pe cea dreaptă. Să şi-o lovească.

Afară, gîndacii forfotesc în continuare, alene, pe trepte. Tipul care-mi oferise un dinte din faţă, "ieftin", nu se mai zăreşte. S-o fi retras în grupul compact pe care-l disting vag, grămadă neagră şi amorfă la capătul clădirii. Din cînd în cînd răzbate dintr-acolo un chicotit gros, şulerat, de beregată arsă cu cockoya.

Ceva mi se mişcă pe la picioare. Acum îl văd, nu e nici pitic, nici amputat. Un copil de cel mult şase ani - după chip, altfel total subdezvoltat - frumos ca un ciber de vitrină. Mă priveşte lung, galeş, cu nişte ochi verzi aproape anormal de mari.

- Al cui eşti tu, mă? îl întreb într-o doară.

- Al matale, Indu'! Pe cin'sute de mii, îs al matale...

- Lonny?!...

Fără o vorbă, -o îmbrăţişez strîns şi-o sărut. Îmi răspunde dur, dincolo de abilitatea ei profesională, pasiunea sinceră dintotdeauna lipseşte. Uşa glisează lent, în tăcere; sîntem singuri în holul apartamentului.

- Ce-i cu tine, iubire? parcă n-ai fi în apele tale...

- Nu-i nimic, hai înăuntru...

Intrăm în salon, acum scos din funcţiune, luminat rece de plafonieră. Din obişnuinţă, întind mîna spre proiectorul de peşti.

- Nu, Lonny, nu acum...

Întorc totuşi cheia şi ating tasta de piranhas, favoriţii mei. Încep să înoate prin încăpere. Lumina din tavan, prea puternică pentru efectele speciale ale Ulpiei, îi face să apară transparenţi şi uşor dubli, ca văzuţi de ochii unui strabist (4.400 de standarzi, cu o mie mai puţin decît unii sănătoşi). O sting.

- Să punem şi nişte muzică...

- Te-am rugat, Lonny, nu!...

Dau drumul combinei. Linişte. N-a pregătit nimic. O las şi mă întorc spre Ulpia. Stă în picioare, privindu-mă fără să mă vadă.

- Să nu-mi spui tu mie că nu s-a-ntîmplat ceva! insist, apropiindu-mă de ea cu braţele desfăcute. Se retrage şi se aşază într-un cub. Laturi şi suprafeţe care se deformează, se îndoaie şi aproape o acoperă, parcă înghiţind-o.

- Vrei să plec?

Ridică repede spre mine nişte ochi în sfîrşit vii. Vii, dar exprimînd spaimă şi însingurare.

- Nu, stai...! Stai... Mă bucur mult c-ai venit, dar n-am stare să... Te rog, închide peştii, bine? Îmi fac foarte rău.

Întind mîna, dar nu spre proiector. Sting plafoniera. Siluetele luminoase plutesc prin întuneric, tăcute şi limpezi. Cînd cîte un peşte trece prin dreptul Ulpiei, îi pot vedea faţa chinuită, cu ochii închişi.

- De ce-i fi aşa de-ngrozitor de încăpăţînat...? Te iubesc din... din toată inima te iubesc, Lonny, şi tu... Chiar nu poţi să ţii seama de mine...? Măcar puţin...

- Zi.

- Ce să-ţi spun?

- Ce ţi s-a-ntîmplat. Te-am mai găsit eu fără chef, da' ca azi...

Piranhaşii prind să se agite. Au şi trecut zece minute?

- Am să-ţi spun... Ai numai răbdare... Mi-e aşa de greu...

Încep să muşte. De obicei, în faza asta ne pornim şi noi jocul. Ne hîrjonim cu proiecţiile plutitoare, ne băgăm în muşcăturile lor, ţipăm şi ne scuturăm de parc-ar fi rupt din noi... La sfîrşitul luptei sîntem gata de dragoste. Nici nu mai trecem în alcov, ne împreunăm direct pe covor, aproape simţind mîngîierea algelor, sub unduirile dulci ale înotătoarelor peştilor-de-aur. Cochetăm cu ritmurile, căutăm să ne păstrăm pînă la apariţia rechinului-alb, iar dacă pierdem momentul, amînăm, pe cît ne stă în putinţă, pentru calmar. De cele mai multe ori eu, mai aprins, abia dacă reuşesc să prind rechinul, în vreme ce Ulpia înoată calm din şolduri spre întîlnirea cu monstrul tentaculat.

Dar nu în seara asta. Urmăresc din priviri lupta în gol a peştilor carnivori şi e pentru prima oară că am ocazia să mă gîndesc şi la altceva în timpul ăsta. De pildă, de ce n-or fi băgat în program şi prăzi, şi-au lăsat simulacrele de piranhas să muşte aerul. I-am văzut şi m-am "jucat" cu ei de-atîtea ori că le ştiu programul aproape pe de rost. Îmi plimb plictisit degetele prin aer, căutînd să le prind muşcăturile. Fără circ, fără smucituri şi ţipete, posomoreala Ulpiei mi-a tăiat tot elanul. Ce-oi mai căuta aici?... Să-i ascult iarăşi lamentările de profesionistă ultramondenă? În ultima vreme am păţit-o tot mai des.

- Gata, Ulpia, spun, ridicîndu-mă în picioare. Văd că-ţi arde de mine ca de...

Un piranha muşcă aerul la mai puţin de-un centimetru de pubisul meu (4.000 standarzi, preţ compatibil).

Ulpia sloboade un ţipăt gîtuit şi-ncepe să se scuture în spasme. Violente. Va voma... Nu... Îi vine să verse dar n-are ce, se vede că de dimineaţă-ncoace n-a mai pus nimic în gură (eventual cu unele mici excepţii). Pîntecul îi palpită sălbatic, propulsîndu-i prin trup unde de şoc de-a dreptul senzuale, voluptate adevărată pentru scabrofili. Asta şi cînd borăşte se comportă cum scrie la carte!

Am oprit peştii şi-am aprins lampa. Cînd mă conving că în afară de puţin suc gastric Ulpia nu va mai elimina nimic, o iau în braţe:

- Gata, gata, iubire, gata, a trecut... Vrei un gastroton, puțin lemmonal, ceva...?

Scutură încet din cap și reușește să îngaime, printre icnituri:

- Stai... cu mi... ine...

O țin în brațe pînă se mai calmează.

- Apă... șoptește.

În bucătărie văd ceasul. Zece fără cinci.

- Ulpia, vine alegerea! Ce facem, nu votăm?

- Marchează tu și pentru mine... June Nevelle...

- Cum să votez pentru tine, ce, avem aceleași amprente?

Îi aduc apa și deschid canalul. Ceasul invers a și apărut. 04.40, 04.39, 04.38... Restul e ocupat de fotografiile candidaților. Generalul Kalagar, cu zîmbetul său dulos; Burlass, impenetrabil ca o mască de pantomimă; June Nevelle, umplînd toată fotografia cu maldărul ei de carne deasupra căruia tronează, ca retezat și pus pe-o pernă enormă, căpșorul cu trăsături delicate și dulci, de fetiță; soții Cuvier, tinerei și frumușei, cu asceza întipărită pe chip, și restul bandei. O aștept pe Ulpia sa-și revină. Se ridică în fine, o idee mai înviorată, de lîngă cub și vine și ea la consolă. Mai sînt trei minute pînă la alegeri.

Portretele dispar, cărți de joc trase în lături de mîini nevăzute, și pe display își face apariția Corona, mai fericit și radios decît cînd anunță că senatorul districtual a decretat încă un set de legi restrictive.

- Vă reamintim, stimați individuali, că în intervalul dintre orele douăzeci și două și douăzeci și două și un minut, sînteți invitați să comunicați, cu ajutorul tastaturii numerice, opțiunea dumneavoastră personală asupra noului Senator Planetar. Individualii care vor vota în grup pe același canal de comunicare sînt rugați să transmită, în intervalul dintre orele douăzeci și unu, cincizeci și nouă de minute și treizeci de secunde și douăzeci și unu, cincizeci și nouă de minute și patruzeci și cinci de secunde, cînd pe display va figura comanda "RECORD NUMBER", numărul de voturi pe care le va intermedia aparatul lor. De asemenea, înregistrarea fiecărui vot va fi condiționata de folosirea prealabilă a lectorului de identificare. În timpul rămas pînă la orele douăzeci și unul, cincizeci și nouă de minute, zero secunde, cînd vom intona cu toții Marșul Electoral, vă informăm din nou, pentru ultima oară, asupra celor opt candidaturi valide: indicativ unu, general Manuelo Kalagar, comandant al Juntei Militare Kalagariste, districtul Azben; indicativ doi, Eli Burlass, responsabil cultural al Partidului Educal Mondial...

Urmărim fără chef textul auzit de cel puțin cincizeci de ori în ultimele două zile și chipurile bine cunoscute. Ne-am tîmpit sau cosmoloaga Sapho Schwartzmann seamănă puțin cu doamna Antonia Gide?

Ceasul merge-nainte. Ajunge la ora nouă, cin'ze's'opt de minute și patru's'cinci de secunde. Reapare Corona:

- Deci, stimați individuali, pentru Marșul Electoral, vă rugăm să vă pregătiți...

Și-ncepe. Scurt și operativ, nu mai mult de-o jumătate de minut, în care tăcem amîndoi - sau, mai bine zis, amin... cîte miliarde-or mai locui în afara noastră pe planeta asta amărîtă.

"RECORD NUMBER"

Ating tasta cu numărul doi.

- Ești gata? o-ntreb pe Ulpia, mai mult ca să nu tac. Nu știu dacă chiar sînt sau nu cel mai plictisit elector înțepenit la ora asta pe consola, dar e sigur că-mi arde de-orice numai de-alegere nu. Oricum e clar cine va cîștiga, mă-ntreb de ce și-or mai fi și păstrat ceilalți candidaturile, cînd de șase luni încoace nimeni nu mai vorbește decît de Programul pentru Echilibrul Economico-Social. Se face zece. Ating lectorul de amprente, apoi tasta cu numărul trei; pe ecranul gol apare confirmarea votului: OLD SOLON, IND.45. 1979986. OPT.IND.3, CAND. NEVELLE JUNE, CONFIRM. Ulpia votează și ea. LÜGER ANKA ULPIA, IND.45.1979003, OPT.IND.3, CAND. NEVELLE JUNE, CONFIRM. Cîteva secunde și apare inscripția: DACĂ UN ELECTOR PREZENT PE ACEST CANAL DE COMUNICARE NU A PRIMIT CONFIRMAREA VOTULUI SĂU, ESTE RUGAT SĂ ÎL REIA. Nu e cazul.

Deci am făcut-o și p-asta. Mă întorc spre Ulpia:

- Și-acum da-i bătaie.

- Stai să vedem cine-a ieșit...

- June Nevelle, cine-oi crede?

Aștept totuși și eu rezultatul. La zece și un minut apare situația voturilor din oraș. După zece secunde, timp în care abia dacă apuc să citesc două opțiuni (și să văd că pentru Kalagar s-au întrunit zece mii opt sute trei voturi, adică numărul exact al militarilor de la noi, iar pentru Burlass doar patruzeci și unu; la June Nevelle remarc o cifră cu multe, multe ordine), situația e înlocuită cu cea districtuală. Nu mă mai ostenesc s-o citesc. Urmează compactuala, continentala și, în sfîrșit, rezultatul mondial.

N.	CANDIDAT	Nr. VOTURI	P.%	P.
1.	KALAGAR MANUELO	74.100.575	1,14	7
2.	BURLASS ELI	256.793.438	3,98	4
3.	NEVELLE JUNE	2.584.350,001	38,99	1
4.	CUVIER ELISABETH	22.119.298	0,34	8
5.	BARASQUI BAZIL	130.314.286	2,00	6
6.	DARMARIU EMMERSOHN	173 550.022	2,67	5

7. SCHWARTZMANN SAPHO	616.851.787	9.49	3
8. WALBRIDGE ZUNI	1.366.958.124	21.03	2

- Prin urmare, stimaţi individuali, aşa cum aţi putut constata, noul Senator Planetar este doctor June Nevelle!!! anunţă, fără întîrziere, Corona, în timp ce pe ecran se succed, rapid, o serie de rezultate auxiliare (numere şi procente de locuitori ai planetei cu drept de vot, cîţi au votat, cîţi s-au abţinut, şi altele). Senatoarea Planetară doctor June Nevelle, cercetător doctor docent in ştiinţe economico-social-istorice, în vîrstă de douăzeci şi şapte de ani, necăsătorită, domiciliată actualmente în Petersborough, este autoarea bine cunoscutului Program pentru Echilibrul Economico-Social, dat publicităţii pe scară largă în vara acestui an, cu puţin înainte ca autoarea să se hotărască a-şi depune candidatura pentru poziţia de Preşedinte al Senatului Planetar. June Nevelle a fost aleasă cu o majoritate detaşată de voturi individuale, şi anume două miliarde, cinci sute treizeci şi patru de milioane, trei sute cincizeci de mii, şi unu voturi, reprezentînd aproape treizeci şi nouă la sută din totalul voturilor legale înregistrate. Doctor June Nevelle comunică în acest moment prin canalul său personal cu Comisia electorală centrală, pentru a confirma prezentarea discursului inaugural, programată pentru orele douăzeci şi patru, după fusul nostru orar. Pînă la stabilirea definitivă a acestui lucru, continuăm cu informaţii asupra biografiei şi activităţii profesionale a doctor June Nevelle, după care vom transmite un rezumat al Programului pentru Echilibrul Economico-Social şi, sperăm, în jurul orelor douăzeci şi patru, vom da legătura cu reşedinţa personală a Senatorului June Nevelle, aflată în oraşul Petersborough, pentru a asculta...

Închid (nu cred că amicul Corona ne va spune vreo noutate şi oricum îmi face silă stilul său de-a-şi lungi peroraţiile ca să acopere intervalele de lungime nesigură) şi mă întorc spre Ulpia:

- Trăiască Miss Nevelle. Ia zi, iubire, ce ţi s-a-ntîmplat?

- Ţii neapărat să ştii?... murmură ea abătută, ţinîndu-şi ochii mari şi prelungi, care-mi amintesc de trupurile păsărilor ălora exotice, verzi, din programul ce-l folosea înainte să fi primit peştii, pironiţi pe picioarele consolei.

- Nu prea, cinstit vorbind. Dar am înţeles că tu vrei neapărat să-mi povesteşti.

- Da... Sper să nu-mi vină iar rău... Poate chiar m-oi mai uşura, aşa...

Pregătesc o sticlă de Montaldo şi două pahare.

- Mi-au trimis după masă o comandă specială...

- Azi?!?... întreb surprins, turnînd în pahare.

- Da. Specială, ţi-am spus, de-asta a şi fost pe timp de zi. Un ofiţer din Statul Major al lui Kalagar, venit să încheie nu ştiu ce acorduri de apărare spaţială, bazaconii de-ale lor, din Azban... M-au comandat să-l duc la masă şi distracţii, urgent, că seara trebuia să plece, să prindă alegerea la unitate. Am fost la Mercuria şi pe urmă l-am adus aici... La-nceput l-am crezut pervers şi-atît. A insistat să se dezbrace pe-ntuneric, şi-a rămas cu cizmele şi mănuşile. Înţelegi? Gol, dar încălţat şi cu mănuşile pe mîini...

- Şi asta te-a dat aşa peste cap...? Doar ai avut tu de-a face şi cu fiare mult mai...

- Ai răbdare. Am pus piranhaşii, dar nu l-a suportat, aşa c-am trecut pe ţipari. Ştii pe cîţi îi încălzesc ţiparii, mai ales pe nebuni - ăsta, nimic...! După o oră, tot rece şi moale ca o cîrpă era. Nu-ţi spun cîte-am încercat, mă ştii doar... Mi-era şi milă, îşi tot cerea scuze, că mă doreşte foarte mult, dar suferă cu nervii - ba cu capu'! Îmi venea mie să-l reped. De văzut nu-l prea vedeam, era întuneric, doar ţiparii luceau cîte ceva... Şi puţea, ceva oribil! Noroc că-s obişnuită cu nespălaţii şi coprofagii şi bolnavii, şi imunizată... Credeam c-o fi şi el unul dintr-ăia, ce era să fac, suportam... Pînă cînd, la un moment dat... Lonny!!!... Am simţit că-mi rămîne ceva în mînă... În prima clipă nu mi-am dat seama ce e, am crezut c-a făcut pe el, intenţionat, am mai avut eu d-ăştia... Am aruncat porcăria şi-am dat să continui... cînd colo... n-am mai găsit nimic... NIMIC!!! Mi s-au încleiat degetele într-un fel de rană moale şi scîrboasă... Nici nu ştiu cum am aprins lumina... I se desprinsese... Zăcea pe covor... cîţiva ţipari, din întîmplare, viermuiau chiar pe deasupra, parcă adulmecau... Am început să zbier şi să vărs şi-aproape era să leşin... Nenorocitul se uita acolo, şi el, îndobitocit, pe urmă la rană, a dat cu degetele, nici măcar nu sîngera... Mirosea a mortăciune... Pe urm-a început să urle, să se tăvălească pe jos, şi-a leşinat, el, el da, a leşinat... Goală cum eram, am ieşit afară ca o disperată, am chemat pe cineva din vecini... Pe urmă a venit doctor Martor... L-a examinat; nu părea surprins. Mi-a spus că e o boală nouă, sindromul nu-ştiu-cum... I-a scos mănuşile şi cizmele... I-erau atacate şi mîinile şi picioarele, erau negre, negre şi cu pielea lucioasă şi-ntinsă şi-uscată, mîinile doar pînă la-ncheieturi, picioarele-n întregime... Şi reci ca gheaţa... Şi miroseau la fel, a putred... Omul ăla, Lonny... Omul ăla putrezea de viu... Şi-a şi-nceput să se descompună, în mîinile mele, se făcea bucăţi în mîinile mele, înţelegi...?...

Într-un tîrziu îmi înalţ din nou privirea spre ea;

reuşesc să şoptesc:

- La ce oră s-a-ntîmplat?

- Nu ştiu... înainte de opt, cred...

De-asta nu era Martor acasă.

Mă ridic şi-l tastez numărul.

- Doctor Martor lipseşte. Reveniţi după ora douăzeci sau lăsaţi mesaj.

Nici să reprogrameze n-a apucat.

- Pe militarul ăla... l-au dus la spital?

- Doctor Martor nu credea că-i mai poate face ceva...

- Nu asta te-am întrebat.

- Da. L-au dus.

Îl caut la spital. Un medic de noapte îmi spune că a plecat încă dinaintea alegerii.

Mai încerc o dată la Schultz. Nici un răspuns.

- Mă duc, Ulpia...

Mă priveşte speriată.

- N-ai putea... să stai cu mine în noaptea asta...?

- Ştii bine că nu.

- Nu-mi iese din minte... Acolo, pe jos...

O întrerupe apelul canalului.

- Bună seara. Centrul de Distribuire Bunuri numărul 6. (O dispeceră nouă, eu cel puţin n-am mai văzut-o.) Sînteţi individuala Luger Anka Ulpia, indicativ 45.1979003?

- Eu sînt...

- Vi s-a repartizat un sondaj. Vă rugăm să ne expediaţi pentru verificare următoarele cinci bunuri pe care vi le-am distribuit în cursul acestui an: set programe agrement holo, indicativ 6.45.2, trusă machiaj, indicativ 6.45.6, zece bucăţi recipiente băuturi lux, indicativ 6.45.7-17, indiferent starea de consumare a conţinutului, una pereche cizme "Dauphin" imitaţie veritabilă, indicativ 6.45.19, cearşaf simulant, serie restrînsă grad A, indicativ 6.45.23. Aţi reţinut, aţi imprimat? E nevoie să repetăm?

- Mă duc, Ulpia, noapte bună! repet, luind-o spre ieşire.

- Stai o clipă, Lonny, numai să trimit astea... Te rog...

Da, normal, nu poate să le trimită fără mine martor!... Martor... Dacă n-ajung la el în seara asta... Te pomeneşti ca şi braţul meu...

- Mai trec eu mîine...

Uşa s-a şi deschis, dau să fac primul pas, cînd Ulpia dă buzna în antreu, abia suflînd:

- Lonny...

- Ce mai e...? mîrîi, gata s-o iau la palme. Asta chiar are de...

- Lonny, cearşaful...

- Nu-i la mine, draga, nici un cearşaf, caută-mă!

- Cînd l-au luat pe ofiţer... din greşeală... L-am acoperit cu el, să nu-l vadă lumea... Cearşaful meu, Lonny, de simulare...

- Mda, cam nasol. E, te duci mîine la spital şi-l ceri înapoi.

- Care mîine?!?... Acum trebuie să-l trimit la control, n-ai văzut că mi-l cer?

- Şi eu ce să fac?

- Păi...

Chiar aşa! *Ce să-ţi fac,* dacă eşti căscată? Vezi c-ai priceput şi singură?

- Le spui ce s-a-ntîmplat, şi să te mai amîne pînă mîine...

- Nu se poate, Lonny, înţelege! Or să creadă că l-am... l-am... vîndut...! Că vreau să-l cer înapoi special pentru control...

- Ei, şi-l iei martor pe Martor...

- Dacă-ntr-o oră nu i l-am trimis, îmi fac raport! Intru-n anchetă, Lonny, nu-nţelegi? mă nenorocesc! Nu mă lăsa aşa, te rog, hai să ne gîndim ce...

A-nceput să-atreacă limita! Sau l-a deschis kalagaristul ăla pofta şi-acum vrea să mă vadă şi pe mine demontat, de la braţ începînd...

- Ulpia, iubire, nu cred că...

- LONNY, TE IMPLOR!!!...

Mă zgîlţîie de umeri de parcă şi-a ieşit din minţi, abia reuşesc să-mi ţin capul în loc, ca s-o văd. Alta pe care-au isterizat-o cu controalele - meseria, pulşor, meseria, ce să-ţi fac dacă baţi la ochi? Acuma, e drept că dacă te-au dovedit c-ai vîndut-cumpărat din proprietatea obştească, ala eşti, dar şi-o lipsă pe care n-ai cum s-o justifici poate să te trimită pe vreo doi ani la mărunţit minereu pe orbită...

Dar BRAŢUL MEU...

Acum e-n regulă, dar dacă n-ajung la Martor azi cred că pînă dimineaţă o să-mi iasă creierul prin urechi... (9.999 de stan... Nu, atîta costă un creier, urechile fac, împre... M-am sonat.)

Aşa că o expediez, scurt, în muchia uşii de la salon, o la drept în şira spinării şi cap, nu mai stau să văd dacă rămîne acolo sau cade pe jos ameţită, mă-ntorc şi ies.

Braţul? Da, e bine, altfel şi-acum eram în ghearele ei.

Pe Varga îl găsesc strivit de trotuar, înconjurat de trecători, vecini şi D.O.S.-işti. Martha şi Gina, în pijamale fluturate de viscol, peste care cineva a pus, de bine de rău, nişte haine mai groase, sînt lîngă zid. Ţinîndu-şi fetiţa lipită de ea, Martha îi acoperă ochii cu mîinile; nu-şi poate desprinde privirea de pe trupul împrăştiat în faţa ei. Gina plînge nemişcată, i se vede

gura (7.000 de standarzi, preţ compatibil) încremenită, grimasă de mască. Lacrimile i se scurg de sub şi printre degetele maică-si.

Cineva-mi atinge braţul. Mă întorc şi dau de Antonina Gide.

- Ce nenorocire, domnule Old, ce nenorocire...! se tînguie, aproape sincer, comercianta. Să facă una ca asta, numai pentru că mi-aţi vîndut mie nenorocitul ăla de plămîn...! Parcă nu putea trăi la fel de bine şi cu un înlocuitor...! Of, ce oameni, domnule, ce oameni...!

N-apuc să-i răspund, c-o şi văd înhăţată de două perechi de braţe în mîneci şi mănuşi cenuşii. Din spatele D.O.S.-iştilor apare Martor, împreună cu un ofiţer.

- O măcelărească cadou de alegeri...! spune doctorul cu veselie prefăcută. Ia zi, frumuseţe, cu ce treburi pe-aici? Te pomeneşti că aveai ceva de-mpărţit cu el...!

Calmă, cu acelaşi rînjet larg şi tăios pe care mi l-a probat şi mie în Mercuria, Antonina Gide clatină din cap:

- Mereu mai imprudent, doctore...! Nu-i nimic, o să am eu curînd ceva de împărţit cu *dumneata*, îţi promit!

- Te-aştept! îi strigă Martor, în timp ce D.O.S.-iştii o conduc spre un perete prin care se fac toţi trei nevăzuţi, nu înainte de-a apuca să-l recunosc, în persoana unuia dintre ei, pe individul care-mi oferise un dinte din faţă pentru trei standarzi - acum în uniformă şi vorbind, cît l-am putut auzi, corect şi sănătos.

- Prosectoare? întreb; sper că n-a auzit ce mi-a spus Gide înainte s-o salte băieţii.

- Mda... N-o cunoşteai?

- De unde? Făcea pe impresionanta. Crezi c-o să păţească ceva?

- Sînt convins. Nu, Kim? îl întreabă cu subînţeles pe ofiţer.

- Fără discuţie. I-o predau lui Jarry, ştii că n-are replici nici cu senatorii, darmite cu Agenţia sau cu Prosectura.

- Te-am căutat toată seara, îi spun lui Martor. Ai timp acum?

- Da... De ce, iarăşi braţul?

- Iarăşi. Mergem pînă la tine?

- Hai mai bine la Mercuria, am poftă să beau ceva şi să mai uit. Mai adineaori am avut un caz absolut oripilant.

- Clientul Ulpiei?

- Deci ştii. Vii şi tu, Kim? se întoarce el din nou spre ofiţer.

- *Acuma*...? Poate trec pe la tine dimineaţă, cînd ies.

- Te-aştept.

Ne aşezăm la o masă care îşi şi începe volutele prin spaţiul fără sfîrşit al Mercuriei. Martor comandă şi imediat se iveşte un chelner în frac negru cu luciri albăstrii, metalice. Îi cer o cafea şi-un pachet de Strong Mercurials, iar Martor un Hard Montaldo.

- Votat Nevelle, nu? mă întreabă.

- Îţi dai seama...

- Foarte bine-ai făcut.

Priveşte în jur, obosit, spre grupurile plutind peste tot, şi comandă emisfera. Decorul dispare. Mai persistă doar muzica, difuză, abia auzită.

- Ce-ţi face braţul?

- Face pe el... Iar amorţeşte, tot mai des, şi-am impresia că...

Îmi desfac mîneca pe lung şi-i arăt.

- Sau am eu vedenii, sau chiar a-nceput să mi se-nvineţească.

Nu se osteneşte să se uite. Soarbe încet, prelung, din paharul cu Hard Montaldo şi murmură:

- Ai trei sute cincizeci şi cinci disponibili?

- Atîta m-ar costa să mă vindeci?

Mă fixează un moment cu nişte ochi mici şi reci.

_ Atîta te-ar costa să ţi-l iei înapoi, idiotule.

Un fior pe care nu mi-l pot stăpîni mă cutremură pînă-n vîrfurile degetelor (605 standarzi, preţ compatibil). Nu poate şti decît de la Schultz... Asta-nseamnă că şi Schultz poate şti, de-acum, că braţul "lui", deţinut de mine, e bolnav...

- I-ai spus că i s-a-nbolnăvit proprietatea?

- Cui să-i spun?

- Cui...! Lui Schultz, ştii foarte bine!

- Schultz...? El o fi stăpînul braţului tău, presupun.

- Presupui bine. Şi prost, dacă mai presupui şi că-s tîmpit. De unde ştiai că braţul e vîndut?

Îşi înalţă barbetele argintii, ca nişte aripi de pelican, într-un zîmbet larg.

- Nu, băiete... Mai bine răspunde la-ntrebare: ai bani să ţi-l iei înapoi, sau nu?

- Deci nu Schultz ţi-a spus?

- Nu. Aşa că nici eu n-am avut cum să-i spun că braţul e bolnav, dacă asta te nelinişteşte. Ai banii?

- Întîmplător, da...

- "Întîmplător", ai?...

- ...Şi tot *întîmplător*, îl caut de la şapte. N-am dat de el.

- Caută să dai cît mai repede.

Îmi aprind o Mercurială şi aştept.

- Te-ai apucat de fumat?

- Poate. Plămînii-s ai mei, fac ce vreau cu ei.

- *Plămînii*... Da, bravo...!

Mai ia o gură de Montaldo.

- Dă-mi şi mie una.

Aprind o ţigară şi i-o întind.

- Merge...

Mai trage, încet, cu tabietul ştiut, trei-patru fumuri, apoi o pune în şănţuleţ.

- Deci ai fost la Ulpia...

- ...La vreo două ore după scîrboşenia aia. Mi-a spus c-ai zis ceva de-un sindrom nu-ştiu-cum...

- Mercuria.

- Ce?

- Mercuria. Sindromul "Mercuria"... deocamdată. Neomologat, dar cert. Peste două mii de cazuri în ultimele şase luni, numai la noi. Şi l-am recunoscut pe urmă şi-n alte nu ştiu cîte, dinainte.

- Şi ce face sindromul ăsta Mercuria?

- Mi-ai spus c-ai auzit...

- Am auzit ce-a păţit kalagaristul Ulpiei...

- Aia o să ţi se-ntîmple şi ţie dacă nu-ţi iei braţu-napoi.

Involuntar mi-l pipăi. Nu, acum e bine. Nu simt nimic anormal.

- Nu, nu imediat, nu te repezi. De cînd l-ai vîndut?

- De patru ani.

- Şi simptomele de cînd le ai?

- Din vară, ştii doar.

- Mda... O lună, două, să zicem c-ar mai ţine...

Încep să mă enervez:

- Uite ce e, Mitia, n-am nervi acum să...

Mă opreşte cu o palmă ridicată încet, dar ferm, în faţa mea.

- Sindromul Mercuria, Sol dragă, sau "boala vînduţilor", dacă vrei, e pe cît de simplu, pe-atît de surprinzător. Cum se manifestă, ai văzut: organul atins amorţeşte, paralizează, se răceşte... Circulaţia i se deregleză, nervii la fel... Treptat, se învineţeşte, nu te mai ascultă, nu mai funcţionează... Pînă te trezeşti că se desprinde şi cade... mort. Ţesuturi care mor şi se descompun pe cînd omul încă trăieşte. Nu bănuieşti de ce?

- Habar n-am.

- Psihosomatică. Boala... mă rog, "boală", afecţiunea asta nu atacă decît organele vîndute.

Îl privesc lung şi mi se face poftă să mă ridic şi s-o-ntind.

- Superstiţii... arunc dispreţuitor. Te-ai prostit şi tu, Mitia.

- M-oi fi prostit. Şi eu, şi toţi medicii din lume, dacă asta te satisface cu ceva. Dar pot să-ţi spun că, pînă-n momentul de faţă, toate datele se coroborează perfect. Deducţia, cîtă mai e, nu iese nici ea din nişte piaje ipotetice absolut verificate. În două vorbe, ştii ce se-ntîmplă? O dată ce ţi-ai vîndut un organ, un aparat, o parte din trup, o dată ce ţi se înstăpîneşte în cap ideea că acel organ *nu-ţi mai aparţine*, organismul ajunge, treptat, să-l respingă...

- Aiurea...

Acum nu mai zîmbeşte, nici măcar forţat. Are faţa mai trasă şi mai pămîntie decît i-am văzut-o vreodată şi, oricît de absurdă poate părea ideea, nu-mi pot înfrunta întrebarea de-o clipă dacă nu cumva capul lui Dmitry Martor e proprietatea altcuiva (200.000 standarzi, preţ compatibil).

- Da' bine, Mitia, tu nu vezi că n-are sens? Ca să se-ntîmple aşa ceva, ar însemna ca fiecare care şi-a vîndut ceva să *creadă*, sincer, că organele-alea nu-i mai aparţin. Spune tu, cine ia de bună toată vorbăria asta? Cine vede în toate tranzaţiile altceva decît simple manevre cu cifre, cărora li se supune numai ca să nu se trezească-ntr-o bună zi cu nişte derbedei care-i taie braţul sau piciorul sau ce şi-o fi vîndut, ca să i le vîndă la Grefă sau Prosectură sau la Conserve-Ilicit? Oamenii se supun pentru că le-o cere legea Agenţiei, nu fiindc-ar crede cu-adevărat că stomacul lor nu mai e al lor, sau că mănîncă prin gura altcuiva... Se supun din constrîngere, nu din credinţă, n-ai să găseşti unul singur altfel...

- Absolut logic... încuviinţează Martor. Se uită la ceas (e unsprezece şi jumătate) şi continuă:

- Toate astea sînt valabile pentru acceptarea lucidă, conştientă, a situaţiei. Dar omul nu e numai luciditate şi conştiinţă, Sol dragă! Omul mai are şi un *sub*conştient, dacă ştiu eu bine! Cum crezi tu că se imprimă *în subconştient* toate obsesiile legate de organele vîndute, toate insomniile, calculele, atît la sută chirie, ce mă fac dacă mă rănesc la mînă şi mă amendează, ce să vînd ca să-mi iau înapoi rinichii, pînă nu mi se agravează nefrita şi le scade din preţ, ce să dau, ficatul?, nu, e proprietatea lui Cutare, mîinile? nici, stînga-i a nu ştiu cui...? Toate obsesiile preţurilor, nu ţi s-a-ntîmplat niciodată să te gîndeşti întîmplător la cîte-un organ şi să-ţi şi reaminteşti preţul, să-ţi bubuie creierul de preţuri, unul după altul în şir, pînă simţi că tîmpeşti? Toată nebunia asta spre ce-ţi închipui tu că duce? Nu spre infiltrarea, treptată, dar sigură, a sentimentului că nu-ţi mai aparţii? Subconştientă, şi cu atît mai periculoasă! Rezultînd, după cum vezi, în reacţii ale organismului ca faţă de nişte corpi străini... Ca după un transplant pripit? Sau vezi o simplă coincidenţă în faptul că tocmai braţul vîndut a-nceput să-ţi amorţească şi să ţi se-nvineţească, că sărmanul Varga avea probleme exact cu plămînul vîndut *ţie* ca să-l plătească pe Kubha să-i opereze fetiţa, că ofiţerul ăla kalagarist îşi vînduse, cu timpul, mîinile - (2.200 standardzi, preţ compatibil), picioarele - (1.500 standarzi, preţ compatibil) şi organul sexual - (4.000 standarzi, preţ compatibil), că ieri dimineaţă, am găsit în capul unuia, la autopsie, tot creierul transformat în putregai, şi la

ieşire mă aştepta criminala ala de Gide cu o cartelă de proprietate nouă, şi-mi cerea să-l tai şi să-l dau "bunuri în valoare de 9.999 de standarzi, repede, pînă nu se răceşte!"?... Coincidenţe? Nu, Sol, ascultă-mă pe mine! În fond e meseria mea, şi aparatura noastră e o idee mai perfecţionată decît "Comediile" din casele oamenilor...

Îl întrerupse zgomotul halbei mele cu cafea. Mi s-au mulat degetele mîinii stîngi. Dau s-o ridic... sînt nevoit să mă folosesc de dreapta.

- Caută-l pe Schultz şi ia-ţi braţul înapoi cît îl mai ai! îmi şuleră Martor fixîndu-mă cu ochii săi (5.400 standardzi) gălbui şi rotunzi, ca de bufniţă.

E ora douăsprezece fără douăzeci.

- De cînd aţi descoperit asta...? îl întreb, luptîndu-mă să-mi înghit nodul care mă înăbuşă.

- Am bănuit-o încă de-acum vreo trei luni. Săptămîna trecută am avut programul gata de rulare. Confirmare integrală.

- Şi cînd îl omologaţi?

Iar se uită la ceas. (Doar n-or face-o chiar în noaptea asta, la oră fixă!) E douăsprezece fără nouăsprezece minute.

- Depinde...

- Adică...?

- Ştii şi tu cum e cu... "comerţul" ăsta. Senatul îi contestă orice formă posibilă, cazurile de tranzacţii cu organe se judecă în secret, pentru vînzări de obiecte, care-s ale obştei, te rad cît ai clipi... A decreta omologarea sindromului Mercuria (sau cum ne-om hotărî să-l zicem), ar însemna recunoaşterea oficială a comerţului ilicit cu părţi de trup, lucru de neconceput, cel puţin pentru regimul Hiluda. Să vedem ce face Miss Nevelle. I-ai citit programul, ai văzut c-are gînduri mari cucoana... Presimt că, sub Senatul ei, comercianţii noştri or s-o cam ia-n barbă... - "(asta cît o costa...?)"

Dacă nu cumva chiar vor dispare definitiv de pe suprafaţa pămîntului...

- Prea multă lume din Senat depinde de Agenţie, Mitia! Ăştia-s tari...

- Depinde cum o iei... Din Program reiese clar că Miss Nevelle vrea să schimbe radical sistemul economic. N-ar fi exclus să şi aibă pregătită o lovitură sub centură, ingenioasă, care să facă imposibilă însăşi existenţa comerţului ilicit... De ce crezi că a votat-o atîta lume? Tu chiar nu sperai nimic în sensul ăsta de la Miss Nevelle? - Fii sincer! Însăşi victoria ei e o dovadă! Sau crezi că Agenţia n-a simţit şi ea ce-o paşte, şi-a stat cu mîinile (2.200 standarzi, preţ compatibil) în sîn? (200 standarzi, preţ compatibil).

Şi iar se uită la ceas.

- Da... Mai avem zece minute şi cred c-o să ne lămurim...

Asta aştepta! Discursul inaugural! Febril, deschid canalul mesei, pentru a da din nou peste Corona, expunînd cu entuziasm tot soiul de generalităţi despre alegeri. Dau încet şi-ncerc din nou la Schultz.

- Bună seara, individual Old!

NU se poate...!!!

- Bună... seara... individual... Schultz... Bine că v-am găsit, vă caut de vreo cinci ceasuri...

- Da, am fost cu nişte prieteni, am votat, am sărbătorit... Era clar că reuşeşte amica Nevelle, aţi văzut? Şi încă detaşat!

- Da... ind. Schultz, în legătură cu problema noastră...

- Sigur că da, sigur că da! Dispuneţi de cele necesare?

- În totalitate. Cînd aţi fi dispus să ne-ntîlnim?

- Dacă n-aveţi nimic împotrivă... mîine dimineaţă vă convine? La opt, de pildă...

- E perfect. Unde propuneţi? În faţă, în hol...?

- Păi... în hol, afară e cam frig... Nu?

- Cel mai bine. Deci, mîine la opt, în hol la... (Stop! Eram gata-gata s-o zic! Atîta-mi trebuie...)

- Aşa rămîne. Vă salut.

- Bună seara.

- Şi vivat Nevelle!...

Închid şi-l privesc epuizat pe Martor.

- Bine-aşa, băiete... îmi zîmbeşte obosit şi sincer.

- Poţi să-mi dai ceva pentru mîine? Să mi se prezinte bine...

- O să-ţi prescriu nişte Kappa-Concentrat, pentru orice eventualitate. Da' o să fie-n regulă şi fără el. Celulele încă nu-s atacate, braţul e, practic, sănătos. Plus disponibilitatea psihică favorabilă... O să fie bine. Ai avut noroc, Sol!

Corona continuă să dea din gură pe ecran.

- Îţi dai seama, murmură Martor, cu privirea pierdută undeva în spatele meu, în opacitatea discret-multicoloră, palid-caleidoscopică, a emisferei, acest sindrom Mercuria, dacă nu se pune capăt comerţului, poate deveni o... o catastrofă planetară. Oare cîţi oameni nevînduţi să fie pe lumea asta...? Trecea timpul şi constatam că rămîn mereu şi mereu mai puţin... de mă cuprindea groaza. Şi-atîţia şi-au vîndut organe vitale... inimi... (8.000 standarzi, preţ compatibil), creiere... (9.999 standarzi, preţ compatibil), măduve spinale, (8.000 standarzi, preţ compatibil) - AJUNGE!!! perechi de plămîni, (...) de rinichi, (6.000), îţi dai seama ce s-ar întîmpla dacă toate astea vor începe să putrezească-n ei de vii? Puţin i-ar păsa Agenţiei, ba

încă ar avea material pentru comerţul cu Prosectorii, Greta, Conservanţii... Urgent ar începe să culeagă cadavrele cu grebla de pe străzi... Nu ştiu, Sol, am impresia... Sună ridicol, ştiu... Am impresia c-ar fi ceva... ceva cam în genul sfîrşitului omenirii... O singură salvare rămîne...

- June Nevelle...?

Corona continuă să dea neauzit din gură (7.000 standarzi, preţ compatibil - NU!)

- June Nevelle... ...Vezi, Sol, omul... Omul trebuie să fie stăpîn pe el însuşi... Omul

(UN MILION DE STANDARZI, PREŢ COMPATIBIL) nu e făcut să se înstrăineze de sine, să aparţină, total sau chiar parţial, altcineva decît sieşi... Cu bunurile materiale e altceva, astea sînt *produse*, nici măcar manufacturi, individuale, au dispărut de mult, acum sînt produsele unui sistem complex, ar fi nefiresc să aparţină cuiva anume... Au trecut vremurile-alea, de sute de ani... E normal ca obiectele să fie *proprietatea* obştei, a întregii omeniri. Dar omul, făptura lui, sufletul lui... Astea nu pot aparţine altcuiva... Nici chiar societăţii. Omul se naşte pe sine, în sine, există în sine, moare în sine... El e singurul proprietar, PROPRIETAR, de drept, asupra sa... Natura umană nu tolerează altceva... Ai văzut, doar... Se răzvrăteşte...

- Uite-o!!!...

De cînd o fi-nceput? Ecranul e umplut de muntele de carne cu faţa ca de păpuşă cocoţată deasupra. Dau drumul sonorului, la timp, pentru a auzi vocea calmă, melodioasă, doar cu unele mici stridenţe, cînd şi cînd, a noii Senatoare, spunînd:

- ...fără discuţie. Păstrîndu-mi preţuirea pentru sistemul de guvernare al distinsului meu predecesor, Joaquim Elluda, remarc, totuşi, limitele poziţiei sale, de ignorare deliberată a practicilor autointitulatei Agenţii Comerciale cu Elemente Anatomice, ignorare care nu a dus decît la o şi mai acută intensificare a tranzacţiilor cu organe şi părţi ale trupului uman - josnice acţiuni, nefăcînd decît să alieneze fiinţa umană, frînîndu-i ascensiunea pe scara istoriei. Nu putem, stimaţi indivizi, să luptăm împotriva a tot ce încă mai întinează chipul societăţii umane, nu putem elibera omul şi lumea sa de orice boală sau rău interior care încă îl mai macină, altfel decît privind adevărul în faţă, recunoscîndu-l deschis şi înfruntîndu-l. Da, a existat şi există, o ştim cu toţii, comerţ cu părţi de trup. Da, există, răspîndită în întreaga lume, asemenea tentaculelor unei abjecte hidre, o aşa-zisă "Agenţie...". Prin urmare, spre a pune capăt, odată pentru totdeauna, acestor practici criminale, îmi deschid Mandatul Senatorial cu următorul sistem decretiv de amplitudine mondială şi incidenţă juridică principală:

Eu,

June Pollychronia Nevelle,

Preşedinte Plenipotenţiar al Senatului Planetar Terestru, dispun:

Decretul Numărul Unu

Toate organismele umane, aparatele, organele şi părţile de trup de orice natură, componenţă şi proporţii intră, începînd cu acest moment, în proprietatea obştei mondiale. Conform principiului incidenţei juridice principale, Codului Penal Mondial în vigoare, comercializarea, ca şi simpla tratare, interpretare sau considerare ca proprietate particulară a oricărui bun de proprietate obştească se sancţionează cu măsura penală capitală.

Decretul Numărul Doi

SFÎRŞIT

Dezlegarea jocului din numărul trecut

1) ABULIE - RB - EU; 2) CURAJ - CEARTA; 3) TL - B - MIGRENA; 4) UIMIRE - LASO; 5) AM - LIMBAJ - CV; 6) LIBIDO - J - LEI; 7) IERTARI - SENS; 8) Z - AA - ABSENTE; 9) AGITATIE - ER; 10) RELEU - SMA - IT; 11) EOL - RA - IROSI; 12) LETARGIC - MC.

(Urmare din pag. 32)

(CPSF - 487)
19. M. Columbeanu - Poezie practică (CPSF - 488)
20. A. Cotorogea - Tema (Quasar - 2)
21. M. Dinu - Naşterea Sf. Dionisie (Quasar - 3)
22. R. L. Dorin - Mătăniile de cristal (Quasar - 2)
23. C. Draia - Pariu pe Văduva Neagră (Nautilus - 1)
24. C. Draia - Transformarea (CPSF - 488)
25. S. Genescu - La sud de nicăieri (Nautilus - 2)
26. D. Gologan - Incursiune (CPSF - 485)
27. M. Grămescu - Meusa (CPSF - 488)
28. D. Luca - Iluzie (CPSF - 490)
29. D. Merişca -L.Merişca - Revoltă în labirint (CPSF 483 - 484)
30. D. Merişca - Ultimul cîntec (Quasar - 1)
31. D. Merişca - Întoarcerea fiului risipitor (Quasar - 1)
32. L. Merişca - Sfîrşitul poveştii (Quasar - 1)
33. V. Nănescu - Punct şi de la capăt (CPSF - 487)
34. L. Oprea - Opţiune (CPSF 493-494)
35. C. Pavel - Sursa (CPSF - 489)
36. G. Păun - Duminica, spre prînz (CPSF - 485)
37. O. Petcu - Oameni în spaţiu (Quasar - 2)
38. F. Pîtea - Noaptea cea mai lungă (CPSF - 489)
39. C. T. Popescu - Construcţia (CPSF - 487)
40. A. Popov - Dincolo de noi, marea (CPSF - 487)
41. A. Popov - Ţipăt de licurici peste noapte (Quasar - 3)
42. L. Radu - Faţa reală a planetei Marte (Quasar - 5)
43. O. Ruţă - Hăituiala (CPSF - 488)
44. S. Simion - Farul de la capătul lumii (Quasar - 1)
45. M. Truţă - Năstruşnic surîsul (Nautilus - 1)
46. M. Truţă - Pod între dimineţi (CPSF - 491)
47. D. Ungureanu - Ceaţa (CPSF - 490)

Romane româneşti:

1. O. Bufnilă - Jazzomania
2. I. P. Culianu - Hesperus
3. O. Horer - Transhumanţe galactice
4. W. Marin - C. Cozmiuc - Rebeliune în cosmos
5. L. Peter - Euthanasie
6. A. Petrescu - Apocalips
7. C. Rusu - Întîmplări la domiciliu
8. G. Schwartz - Cochilia
9. E. Zaicu - Vara enigmelor

Străine:

1. P. Amnuel - Nevinovat (CPSF - 491)
2. I. Asimov - Calea marţiană (Quasar - 4-5)
3. A. Boucher - În căutarea Sf. D'Aquino (Nautilus - 2)
4. R. Bradbury - Cei ce nu ascultă (Quasar - 3)
5. R. Bradbury - Coşmaruri în Armageddon (Quasar - 1)
6. R. Bradbury - Sticla Albastră (CPSF - 483)
7. R. Bradbury - Usher II (CPSF - 490)
8. R. Bradbury - Ylla (Quasar - 4)
9. F. Brown - Cea mai scurtă povestire SF scrisă vreodată (Quasar - 1)
10. F. Brown - Răspunsul (Quasar - 1)
11. K. Bulîciov - Fata de zăpadă (CPSF - 483)
12. A. Clarke - Cea mai lungă povestire SF scrisă vreodată (Quasar - 1)
13. L. del Rey - Chiar de mor visătorii (Quasar - 1)
14. P.K. Dick - Ajustorii (Nautilus - 2)
15. P.K. Dick - Cazul Rautavaara (CPSF - 484)
16. S. Erkner - Înaintea plecării (Quasar - 1)
17. W. Gibson - Hotelul Trandafirul Nou (CPSF - 484)
18. G. Hudec - Inelul (CPSF - 484)
19. W. Miller - Oraş în aşteptare (Quasar - 2)
20. B. Mortensson - Bătrînul şi furtuna (Quasar - 3)
21. R. Sheckley - Potenţialul (Quasar - 1)
22. G. Silfer - Un trandafir galben pentru Debora (Quasar - 3)
23. R. Silverberg - Al şaselea palat (CPSF - 489)
24. R. Silverberg - Pasagerii (Nautilus - 1)
25. R. Sheckley - Zirn abandonat... (CPSF - 492)
26. J. Varley - În palatul regilor marţieni (Quasar - 5)
27. J. Varley - Raid aerian (CPSF - 489)
28. W.J. Williams - Panzerboy (CPSF - 491)

Romane străine.

1. L. Aldani - Eclipsă 2000
2. R. Bachman - Fugarul
3. R. Belfiore - Oul lui Zeltar
4. A. C. Clarke - Oraşul şi stelele
5. P. K. Dick - Loterie solară (Serial CPSF)
6. M. Jeury - Poney - Dragon
7. R. Heinlein - Stea dublă
8. W.Hohlbein - Charity
9. C. Leourier - Omul care ucise iarna
10. D. Maine - Gherila galactică
11. R. Sheckley - Omega
12. N. Spinrad - Solarienii
13. P. Stolze - Marilyn Monroe şi samuraii lui Moş Crăciun
14. A. E. van Vogt - Arsenalele din Isher
15. A. E. van Vogt - Făuritorii de arme
16. A. E. van Vogt - Făuritor de univers (Serial CPSF)
17. A. C. Clarke - Fantoma adîncurilor

PREMIUL DE POPULARITATE

MIHAI IONESCU

Ediţia a-II-a

Conform regulamentului publicat în numărul 485 al Colecţiei de Povestiri Ştiinţifico-Fantastice, rugăm cititorii să-şi exprime opţiunile în ceea ce priveşte cea mai apreciată lucrare SF editată în cursul anului 1992. În urma opţiunilor dumneavoastră, redacţia revistei "Anticipaţia" va acorda premiul de popularitate "Mihai Ionescu" - 1992.

Publicăm lista orientativă întocmită de redacţia noastră, cu specificaţia că pot fi indicate şi lucrări ce nu sînt cuprinse în ea.

Lista orientativă a lucrărilor apărute în 1992

Româneşti

1. M. Alecu - Ţeapa (CPSF - 492)
2. I. Anania - Legea (CPSF - 485)
3. R. Antonescu - Şi zeii se supun destinului (CPSF - 493-494)
4. Balc - Merlin şi televizorul (Quasar - 3)
5. A. Bănuţă - Nopţi cu Erna (CPSF- 488)
6. M. Brateş - Crăciun insîngerat (CPSF - 483)
7. O. Bufnilă - Break Down the Wall (CPSF - 486)
8. O. Bufnilă - Cain & Abel (CPSF - 492)
9. O. Bufnilă - În vremea prînzului (Quasar - 1)
10. O. Bufnilă - Marea, marea (Nautilus - 2)
11. O. Bufnilă - Moartea purpurie (Nautilus - 2)
12. C. Buiciuc - Sunetul, parfumul şi culoarea (CPSF - 489)
13. D. Burileanu - Imaginea din oglindă (CPSF - 493-494)
14. C. Cassian - Agon (CPSF - 493-494)
15. A. Cărăşel - Dansînd în întuneric (Quasar - 3)
16. A. Cărăşel - Lumea la care nu visăm (CPSF - 489)
17. G. Ceauşu - Cérul negru, ochii albaştri (Quasar - 1)
18. G. Ceauşu - Timpul ca o pradă

(Continuare în pag. 31)

NUMELE..

PRENUMELE..

LOCALITATEA..

STRADA.. NR...............

JUDEŢUL.. TELEFON..............................

A. Lucrare S.F. românească..

B. Lucrare S.F. străină..

Aşteptăm talonul de mai sus, completat, pînă la data de 25 Mai a. c., pe adresa: Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A., Piaţa Presei Libere nr. 1 Bucureşti, cod 79781, cu menţiunea: "Pentru Premiul <<MIHAI IONESCU>>".

LEI 40

I.S.S.N. 1220 - 8620